

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת במדבר • א' סיוון ה'תשפ"ד

1553

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

119372 / Melamed Yossi

התוועדות, י"ט כסלו תשמ"ז

קבלת התורה בשמחה ובפנימית!

גם היום – קבלת התורה היא על ידי חינוך הילדים
התוועדות עם הרבי / עמוד 3

הגיליון השבוע מוקדש לחג השבועות, אך בלי שייפקד מקומה הקבוע של פרשת השבוע - פרשת במדבר.

אנו פותחים בקטע מהתוועדות, בו הרבי מסביר מה הלימוד מכך שהקדוש ברוך הוא קיבל את הילדים כערבים לשמירת התורה. המבחן לשאלה איפה אדם נמצא באמת מבחינה רוחנית הוא הדרך שבה הוא מחנך את ילדיו. במה שנוגע לעצמו, אדם יכול לוותר ולהיכשל. אבל כאשר לחינוך הילדים - הורה שאכפת לו לא חוסך מאמץ וכסף עבורם. לכן, כאשר התנהגות הילדים היא כמו שצריך גם בבית וגם ברחוב, זה מוכיח שההורים עצמם שואפים להתנהג כך.

גולת הכותרת היא מאמר חסידות של הרבי לחג השבועות, שמסביר איך פסח, ספירת העומר ושבועות הם תהליך אחד בעבודת השם שמורכב משלושה שלבים.

השיחה השבוע עוסקת בנושא ספירת בני ישראל. למפקד הייתה מטרה רוחנית לא פחות ממטרה מעשית. זו לא הייתה רק ספירה, אלא אמצעי להעיר בכל בני ישראל את 'נקודת היהדות'.

נסיים בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות", ובדבריו של הרבי הריי"צ: "בליל שבועות צריך אדם לקבל על עצמו את עול התורה. צריכה להיות קבלה בלב וקבלה בפה, ולומר: 'ריבוננו של עולם, אני מקבל על עצמי את עול התורה'."

המבחן לשאלה איפה אדם נמצא באמת מבחינה רוחנית הוא הדרך שבה מחנך את ילדיו. במה שנוגע לעצמו, אדם יכול לוותר ולהיכשל. אבל כאשר לחינוך הילדים - הורה שאכפת לו לא חוסך מאמץ וכסף עבורם. לכן, כאשר התנהגות הילדים היא כמו שצריך גם בבית וגם ברחוב, זה מוכיח שההורים עצמם שואפים להתנהג כך. זו הסיבה לכך שהקדוש ברוך הוא קיבל את הבנים כערבים לקבלת התורה. **התוועדות עם הרבי**

ספר במדבר נקרא בשם 'חומש הפקודים', כי מופיע בו תיאור של יותר ממפקד אחד של עם ישראל. הספירה מביעה עצמיות יהודית, ומלמדת אותנו על עצמנו וזהותנו כיהודים בחיים היומיומיים. **שיעור בלקוטי שיחות**

בחג השבועות לפנות בוקר, היה נוהג הרבי לצאת אל הקהל ולומר בפניו מאמר חסידות. היה זה, לפי תיאור המשתתפים, מעמד נורא הוד, כמין שחזור של מעמד הר סיני, כאשר משה ידבר והאלוקים יענו בקול. המאמר 'בשעה שהקדימו' משנת תשי"ג, הוא אחד מאותם מאמרי 'מתן תורה' - והוא עוסק במהות ההכנה לקבלת התורה. מהי "הקדמת נעשה לנשמע", ומדוע זו הדרך היחידה לזכות לקבלת התורה. **אור וחיות**

עת לדעת - 14 • לוח חב"ד - 16 • שניים מקרא - 20 • זמנים ושיעורי השבוע - 31

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרנוב
עורך: שלום בלוי

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד

ISSN 7474-0793 • 6084000 • גיליון 1553

לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com

התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו" מליובאוויטש
צוקללה"ה נבג"מ ז"ע

כשהתורה היא תורת חיים עבור הילדים – זה מראה שההורים עצמם רוצים להתנהג כך

(משיחת חג השבועות תשכ"ט – תורת מנחם, כרך נו, עמוד 277)

נתינת התורה היא לא כדי שיניחו אותה על המדף כדבר יקר ומצוחצח או כדי שיהודי ישתעשע בכך שיש לו ספר תורה יפה ששומר אותו במקום מכובד. תורה מלשון הוראה, תכלית התורה היא להורות כיצד להתנהג במעשה בפועל בחיי היומיום.

ולא רק בשעה שיהודי נמצא בישיבה ובבית הכנסת ומשתתף בשיעורים, אלא גם בשעת האכילה ושתייה ובעסקו במסחר – גם אז צריך להיות ניכר לכל מי שפוגש בו שהוא יהודי תורני, שידוע מה שכתוב בשולחן-ערוך.

ולכן, כאשר הקדוש ברוך הוא רצה לתת את התורה לבני ישראל, ביקש מהם "עֲרֵבִים" שייבטיחו שיתנהגו עם התורה באופן שתהיה "תורת חיים", ותורה להם את דרך העבודה במשך כל היום, הן בשעת התפילה ולימוד התורה והן בשעת האכילה ושתייה והעסק במסחר ובכל העניינים.

ועל זה מסופר במדרש, שרק כאשר בני ישראל אמרו לקדוש ברוך הוא: "**בנינו** עורבים אותנו", כלומר, רָאָה את החינוך שאנו מעניקים לילדינו, ותיווכח שאפשר להאמין בנו ולתת לנו את התורה – קיבל הקדוש ברוך הוא את ה"ערבות".

מה ההסבר לכך?

כשרוצים לדעת במה אדם אוהז במובן הרוחני, המבחן לכך הוא הדרך שבה הוא מחנך את ילדיו. במה שנוגע לעצמו, ייתכן שיש לו מטרה בחייו אלא שהוא לא מצליח להגשים אותה, מפני שיש לו יצר הרע ואולי כזה שאינו יכול לנצחו. אבל בנוגע לחינוך הילדים – אם הוא רק הורה ראוי לשמו, הוא אינו חוסך שום מאמץ וכסף, וגם היצר הרע אינו יכול להפריע לו, שהרי האדם מתיירא מדבר שיכול להזיק לילדיו יותר מדבר שיכול להזיק לו עצמו, ולכן הוא יכול לשלוט על עצמו כדי שלא להזיק לילדיו.

ולכן, כאשר התנהגות הילדים תהיה כראוי לא רק בהיותם בתלמוד תורה, בישיבה, בבית הכנסת ובבית הוריהם, אלא גם בהיותם ברחוב – בזה ניכר **שההורים עצמם** משתוקקים להתנהג בעצמם באופן כזה, אם רק לא היו מפריעים להם.

ולכן, כאשר בני ישראל אמרו לקדוש ברוך הוא "**בנינו** עורבים אותנו", קיבל "ערבות" זו ונתן לבני ישראל את התורה.

מכאן עלינו ללמוד גם לימינו, שקבלת התורה היא על ידי החינוך שמעניקים לילדים.

נכון שצריך לתת כסף להחזקת מוסדות התורה, וצריך לקבוע שיעור בלימוד התורה בכל יום, אבל בכך לא יוצאים ידי חובה. עיקר העיקרים הוא שהילדים (הן ילד והן ילדה) יתחנכו באופן שהם ה"עֲרֵבִים" לכך שאצל בני ישראל בכל ענייניהם בחיי היומיום תהיה התורה באופן של "תורת חיים" ו"תורת אמת".

ולכן צריך להיות עניין החינוך ללא פשרות. בנוגע לעצמו אדם יכול למצוא תירוצים ולרמות את עצמו. אבל את הילדים אי אפשר לרמות, כי הם לא מכירים שום 'קונצים'... להם אי אפשר לומר אפילו על סעיף אחד בשולחן-ערוך שניתן לשנותו!

מפקד אוכלוסין

בפרשת השבוע אנו קוראים באריכות על מפקד אוכלוסין שנעשה במדבר, בו נמנו כל בני ישראל. משה ואהרן, ואיתם נציגים מיוחדים מכל שבט, ספרו את בני ישראל. התורה מפרטת בדיוק את הממצאים ומציינת את המספרים המדויקים שנמצאו במפקד.

כך נפתחת פרשתנו:

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד, באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים, לאמר: שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם, במספר שמות כל זכר לגלגלתם.

ספירת בני ישראל איננה דבר נדיר בתורה, אך גם אינה שכיחה במיוחד. בתנ"ך מסופר על 10 מניינים של עם ישראל². הספירה הראשונה התבצעה בירידת משפחת יעקב למצרים, שם מונה התורה 70 נפש שירדו למצרים; מאז אנו מוצאים עוד שמונה מפקדים שהתרחשו במשך הדורות; והספירה העשירית תבצע בימות המשיח, כמו שמנבא הנביא ירמיהו³. אם מסתכלים על לוח הזמנים של עשרת המפקדים הללו, מגלים דבר מעניין: שלושה מתוך העשרה, שמתפרסים לאורך אלפי שנות היסטוריה, קורים תוך שנה אחת - מיציאת מצרים ועד ראש חודש אייר קצת יותר משנה אחר כך.

הראשון מבין השלושה נערך מיד בצאת בני ישראל ממצרים, כמו שהתורה אומרת⁴: ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה, כשש מאות אלף רגלי, הגברים לבד מִטָּף. זו הפעם הראשונה שיש לנו נתון על מספרם של בני ישראל שיוצאים ממצרים (קרוב לשני מיליון נפש, אם מוסיפים את הנשים והילדים).

כחצי שנה לאחר היציאה ממצרים, הקב"ה סולח לעם ישראל על חטא העגל ומצווה את בני ישראל להקים לו משכן - ואז נערך מניין נוסף. כל אחד תרם מטבע של חצי שקל למשכן, וספירה של החצאים גילתה מה מספר האוכלוסייה.

כעבור חודש מחנוכת המשכן, בראש חודש אייר - נערך שוב מפקד, עליו מספרת הפרשה שלנו.

רש"י מסביר מה פשר הספירות החוזרות של עם ישראל:

מתוך חיבתן לפניו, מונה אותן כל שעה:
כשיצאו ממצרים מנאן,
כשנפלו בעגל מנאן, לידע העתידים,

1. במדבר א, א-ב.
2. תנחומא תשא פרשה ט.
3. ירמיהו לג, יג.
4. שמות יב, לד.

בלקוטי שיחות

סוד שלוש הספירות

ספר במדבר נקרא בשם 'חומש הפקודים', כי מופיע בו תיאור של יותר ממפקד אחד של עם ישראל.

הספירה מביעה עצמיות יהודית, ומלמדת אותנו על עצמנו וזהותנו כיהודים בחיים היומיומיים.

השיחה המלאה - בלקוטי שיחות, חלק ח, שיחה ראשונה לפרשת במדבר

וכשבא להשרות שכינתו לתוכן מנאן – באחד בניסן הוקם המשכן, ובאחד באייר מנאן.

ה' סופר את עם ישראל מתוך חיבה. כמו אספן עתיקות שנהנה לספור שוב ושוב את הפריטים הנדירים באוסף שלו. וכל אירוע משמעותי שמציף את החיבה של ה' לעם ישראל, הוא סיבה לספירה חוזרת. ובהקשר למבצע הספירה הספציפי של הפרשה שלנו: הקב"ה מחבב מאד את בני ישראל, ולכן כשהוא עומד להשרות את השכינה שלו במשכן הוא רוצה לספור אותם שוב. אך כאן מתעוררת שאלה פשוטה:

מה שדברים חביבים נמנים כל שעה, הרי זה מפני שרוצה המונה לדעת את מספרם. כי מצד חביבותם והיותם שלהם, כל פרט בהם חשוב ונחוץ, ועל כן הוא חפץ "כל שעה" לדעת את מספרם בדיוק.

אבל הקב"ה, הלא הוא יודע את מספרם של בני ישראל גם ללא המנין. ואם כן, לשם מה צוה הקב"ה שמשא ואהרן ימנו את בני ישראל?

רש"י מסביר שהקב"ה סופר את בני ישראל רק כמחווה של חיבה, לא בשביל לדעת כמה הם.

אבל כשקצת חושבים, גם זה לא מובן: הסיבה לכך שאדם סופר שוב ושוב דברים שיקרים לו היא מפני שהוא רוצה לדעת ולאמת שוב ושוב את המספר שלהם. הוא מתמלא מהידיעה החוזרת שיש לו 351 פריטי אומנות יקרים. ואילו אצל הקב"ה זה לא רלבנטי, הוא הרי לא צריך לספור כמה יהודים יש כדי להרגיש שוב את החיבה כלפיהם. אז לשם מה ה' צריך לספור את עם ישראל?

יהודי – לא פחות ולא יותר!

כדי להבין את הדברים, נתעמק במשמעות של עצם המושג ספירה.

על פניו, ספירה של פריטים לא מלמדת כלום על התוכן או המהות שלהם. כל הרעיון של ספירה הוא לקבל את התוצאה, שורה תחתונה כמותית. נניח שמישהו יספר לנו שבחדר מסוים יש 100 פריטים. הדבר לא ילמד אותנו מאומה על מה שיש שם - אלו יכולים להיות 100 ספרי תורה עתיקים, ובאותה מידה 100 פקקי בקבוקים.

המספור של הפריטים לא מתייחס בכלל לאפיון או לתכונות שלהם.

כלומר, הספירה היא כמותית בלבד ולא מדד איכות. בעלים של חנות שעורך ספירת מלאי, רוצה לדעת דבר אחד: כמה יש לי מכל פריט. לשם כך חשוב לדעת רק אם המוצר קיים או לא קיים. זה הכול. לא חשוב כרגע אם המוצר זקוק לשיפור או לשדרוג, כמה הוא מועיל או למה הוא משמש.

כך גם בספירת אנשים. אם הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה תנפיק נתון על מספר תושבים בעיר מסוימת, זה לא אומר לנו כלום על ההשתייכות הקהילתית שלהם או על מעמדם הסוציו-אקונומי, בטח לא על טוב ליבם או על היושרה שלהם. המספר מתייחס לכל אדם כמספר, כיחיד - ולא משנה מיהו.

וזה המפתח לתשובה:

מתכונות המנין - שבו נמנים הכל כשווים: ה"גדול שבגדולים" במעלה וחשיבות אינו נחשב במנין יותר מאחד, וה"פחות שבפחותים" אינו נחשב במנין פחות מאחד.

ומזה מובן, שהחיבה לעם ישראל שבאה לידי ביטוי על ידי (וב)מנין היא לא מצד מעלותיהם הפרטיות, שבהן יש הבדלים בין יהודי אחד לחברו, אלא היא מצד נקודת היהדות, שבה משתווים כל ישראל.

הספירה של ה' לא נועדה בשביל לנפק לנו נתון: כמה יהודים יש. מה כן המטרה של הספירה הזו? הספירה של עם ישראל היא פעולה של התייחסות לכל אחד - כאחד בלבד. בלי לקטלג את הנספרים לפי רמת קיום מצוות או מעלות רוחניות, ומבלי להתייחס כלל לאופי, לתכונות ולצורה בה כל יהודי עובד את ה'.

בחוויית החיים שלנו, יש בהחלט הבדלי מעמדות רוחניים בינינו. אנחנו 'מקטלגים' יהודי לפי מעשיו או דרגתו הרוחנית. ה' ציווה לספור את עם ישראל, והתוצאה של הספירה היא 'חשיפה' של היהודיות עצמה, "נקודת היהדות". כי אם כל יהודי הוא אחד, ולא משנה מי מסתתר מאחורי המספר, זה אומר שכולנו שווים. הספירה חושפת את האמת העמוקה: הצדיק הכי גדול הוא לא יותר מיהודי, והרשע הכי גדול הוא לא פחות

מיהודי.

מהי אותה "נקודה יהודית" שבה כולם שווים? בספר התניא⁵ מסביר זאת אדמו"ר הזקן באריכות. בכל יהודי שוכנת נשמה אלוקית, שנכספת לדבוק בה' ולמסור למענו את החיים. הנשמה הזו עשויה להסתתר ולא לבוא לידי ביטוי בשגרת ההפעלה של יהודי, ויכול להיות מצב שבו אפילו יהודי שומר מצוות לא יחוש את האהבה של הנשמה לקב"ה. אבל כל זה לא משנה את עובדת הבסיס: שלכל יהודי יש נשמה אלוקית, והיא מה שעושה אותו ליהודי.

כשסופרים את עם ישראל, לא מתייחסים לרמת עבודת ה', לידע בתורה או לרגשות כלפי ה' - אלא אך ורק לאותה נשמה אלוקית. ואת זה חשוב להבין: הנשמה הזו שוכנת אצל משה רבינו **באותה מידה** שבה היא קיימת אצל היהודי הפשוט ביותר. את זה עצמו המפקד נועד להזכיר - כולנו יהודים, ובעצם היהודיות שלנו אין שום הבדל בינינו.

בלשוננו של הרבי:

מאחר שנקודת היהדות, מצד עצמה, היא למעלה מגילוי - צוה הקב"ה למנות את בני ישראל (אף על פי שגם לולא המנין - מספרם כלפי שמיא גליא [=גלוי כלפי ה']) , שכן על ידי המנין נעשה גילוי נקודת היהדות.

וכמו שביאר רש"י כאשר פירש בפעם הראשונה שמנין בני ישראל היה מתוך חבתן: "להודיע חבתם" - להשמיע ולגלות את מעלתם.

הביאור הזה הופך לנו את ההסתכלות: הספירה לא נועדה עבורו, אלא עבורנו. היא מלמדת אותנו מי אנחנו באמת. יותר מזה: הספירה לא סוכמת את כולם כקולקטיב אחד, להיפך - היא נותנת מבט פרטני נכון על כל יחיד. אם נדבר על מפקד הראשון אחרי יציאת מצרים - הקב"ה ספר כל יהודי שיצא ממצרים, וכאילו אמר לו: "דע לך שאתה יהודי, לא משנה מי אתה ואיך אתה מתנהג". וכך גם בכל הספירות האחרות - כל אחד שנספר עבר את אותה חשיפה, את אותה תגלית של מיהו יהודי באמת.

הדבר רמוז בפירוש רש"י על המניין הראשון בו

נמנו בני ישראל, בירידת משפחת יעקב למצרים. שם כתב רש"י שהמניין נועד "להודיע חבתן". להודיע למי? - להודיע לעצמנו. כשה' סופר את עם ישראל, הוא מספר לנו מהי הזהות האמיתית שלנו.

אם נחשוב על זה עוד, נבין שתפקידה של הספירה לא מסתכם רק בלספר לנו מה יש לנו בתוך הלב, אלא להוציא את הנשמה מהמסתור שלה ולתת לה לתפקד באופן גלוי. וזו הסיבה שלא מספיקה ספירה חד פעמית, כי כל ספירה היא **שלב נוסף** שבו הנשמה שלנו מתגלה עוד עד שהיא הופכת לחלק דומיננטי ומשמעותי בחיים עצמם - ועל כך נלמד מיד.

לגלות את האהבה

המשימה של הספירה, לחשוף את הנפש האלוקית ולהפוך אותה לגלויה ופעילה בחיים, איננה פשוטה. זה לא קורה ביום אחד, שיהודי קם בבוקר ולפתע חש את האהבה והרצון לעבוד את ה' כמו שהנשמה רוצה.

למה באמת זה כך? משום שיש פער ענק בין שגרת החיים שלנו, בין סולם הערכים שבנינו לעצמנו, הדברים אליהם התרגלנו והשפעות הסביבה עלינו, לבין רצונותיה של הנפש האלוקית. יהודי שהתרגל לחיים חומרניים של מרדף אחרי כסף והנאות העולם, מתקשה לקבל ולהפנים שיש לנהל חיים של עבודת ה' שבהם העיקר הוא רצון ה'. ואילו הנפש האלוקית שואפת לדבר ההפוך בדיוק: רק לעבוד את ה' בצורה מושלמת.

לכן, כשיהודי ניגש לעורר וללבות את הניצוץ היהודי שבקרבו ולהתחיל לעבוד את ה' על פי המצפן הפנימי הזה של הנפש האלוקית, עליו לצעוד בשלושה שלבים עוקבים - שכל אחד מהם מעלה עוד רמה בחשיפה של הנשמה, עד שהיא נעשית ממש דומיננטית בחיים. ושלושת השלבים האלה מקבילים בדיוק לשלוש הספירות של עם ישראל, שלוש המפקדים שנערכו בשנה הראשונה שלאחר יציאת מצרים.

נקרא את הדברים בלשוננו של הרבי:

בגילוי נקודת היהדות ובהשפעתה על בני ישראל ישנם, בכללות, שלשה אופנים:

(א) גם לאחר שמתגלה נקודת היהדות באדם - עד שהיא מעוררת אותו להיות

5. ספר התניא פרק ב, יח-יט ועוד.

האהבה הגדולה שלו לה' והרצון להתחבר אליו. אך בשלב זה, לא התחולל שום שינוי מעשי בחיים שלו והוא ממשיך בשגרת חייו כפי שהייתה.

השלב השני: הפנמה

בשלב זה, יהודי לא מסתפק בכך שהוא מרגיש רצון לעבוד את ה', הוא מבין שעליו לשנות את ההתנהגות שלו. הוא עוד לא בטוח בעצמו ולא יודע את הדרך, אבל זו כבר הפנמה שמחלחלת אל החיים עצמם - עוד החלטה קטנה, עוד שינוי. הוא עולה ברמת הכשרות, הוא משתתף ביותר שיעורי תורה - ומדברים פשוטים יחסית זה ממשיך למשימות מאתגרות יותר.

אבל מה, בשלב זה עבודת ה' היא איננה טבעית לגמרי. הוא חש בקונפליקט בין הרצונות הישנים לבין רצונותיה של הנפש האלוקית. הדרך לא חלקה בכלל, והוא חווה נפילות - כי הוא עוד לא לגמרי שם.

השלב השלישי: שגרה חדשה

השלב השלישי מגיע בסופו של אותו אימון ממושך שבשלב הקודם. בסופו של תהליך מתבצעת ההפנמה המוחלטת של 'נקודת היהדות' ואופי הפעולה שהיא מכתיבה לחיים היהודיים. התנהגותו של היהודי הופכת להיות מותאמת לחלוטין למצפן הפנימי של הנפש האלוקית, עבודת ה' הופכת לשגרה טבעית ומובנת מאליה: הוא מאושר לקיים חיים מלאים של תורה ומצוות.

כמובן, גם כאן הבהמיות והחומרנות לא נעלמות לשום מקום, אבל יש כל הדרך ניצחונות קטנים. למשל: מי שהיה לו קשה להתנזר מאירועים מסוימים או לא לגלוש במרחבים וירטואליים כאלה ואחרים, מגלה אחרי תקופה של אימון שהיצר התעדין קצת. פתאום הוא מרגיש סיפוק ממאמר חסידות או דף גמרא וזה ממלא אותו על אמת. כשמגיעים לשלב כזה, אפשר לדעת שלפחות במגרש הקטן שלנו גילינו את כוחותיה העצומים של 'נקודת היהדות' בשלמות.

סוד שלושת המפקדים

ומהפרט אל הכלל - משלושת השלבים בחיינו שלנו, נראה איך שלושת המפקדים של כל עם ישראל ממחישים את אותו רצף פעולות שנועד לחשוף את הנשמה של כל עם ישראל:

וזהו תוכן החילוק בין שלשת המנינים הנ"ל:

מוכן למסירת נפש בפועל ממש - עדיין נותרים כחותיו הפנימיים (שכל וכו') כמו שהיו בתחילה.

על-דרך דוגמא - המבואר בתניא, שגם קל שבקלים מוסר נפשו על קידוש השם, ומכל מקום הרי הוא נקרא "קל שבקלים" גם בשעה זו שבה הוא עומד מוכן למסירת נפש ממש (כי גם עתה יש מקום לכך שיעבור על עבירות אחרות).

ב) נקודת היהדות משפיעה גם על כחותיו הפנימיים של האדם: הנחת שכלו וכו' היא כפי המתאים מצד נקודת היהדות. אבל ביחד עם זה עדיין מורגש כאן שהנחה זו שבמוח וכו' אין מקורה בשכל גופא, אלא היא נובעת מכח אחר שהשפיע על הבנת שכלו.

ג) נקודת היהדות חודרת בכל מהותו של האדם והיא נעשית כל מציאות; והתוצאה היא ממילא, שהשכל מצד עצמו מחייב ומבין בהתאם לנקודת היהדות.

שלושת השלבים הללו נשמעים קצת מופשטים. נחזור עליהם ברמת הכותרת: גילוי נקודת היהדות, נקודת היהדות משפיעה על הכוחות הגלויים, נקודת היהדות חודרת לגמרי לכוחות הפנימיים.

השלב הראשון: הכרה וחשיפה

יהודי צריך להכיר בכך שיש לו נפש אלוקית. לפעמים זה קורה לפתע פתאום, בעקבות מסע או חוויה פתאומית. אבל גם לאנשים שגרתיים חשוב לעבוד על כך, להשקיע ולחשוף את הנפש האלוקית ביוזמתנו, וכמובן - בסייעתא דשמיא. פשוט ללמוד חסידות, לחשוב עליה, להשתתף בהתוועדויות, עד שלאט לאט היא נחשפת ואפשר לחוש שמשוה השתנה. האדם מתחיל להרגיש רצון לעבוד את ה' ולהתקרב אליו.

השלב הזה דומה לדמיון מודרך, בו יהודי לומד על כך בספרים. אבל לא פחות חשוב - מתבונן במה שלמד, ומתאר לעצמו כיצד היה מוכן לוותר על הכול כדי לא להתנתק מה', כיצד היה מוכן למסור את נפשו אם היה נדרש לכך. כך מתעוררת נקודת היהדות. הוא חש לפתע את

6. ראה בגוף השיחה הערה 27 שאין סתירה לזה ממה שכתוב בקונטרס העבודה פרק ה'. ע"ש.

המצרית הנחותה והגסה, וכשיצאו ממצרים הפכו ברגע לעובדי ה'. ולמרות זאת הם הסכימו ללכת 'עד הסוף' אחרי ה', לצאת למדבר שממה כדי להיות קשורים בבורא העולם.

איך התחולל המהפך הזה ברגע אחד? השינוי הזה קרה בגלל שבתוכם התגלתה הנשמה. כשהבזיקה בהם הנשמה האלוקית, הם זנחו את כל ההרגלים ואת כל התרבות המצרית והתעוררו באהבה גדולה לה'.

אבל זה הספיק רק לתחילת המסע. כדי לשנות את אורח החיים ולהפוך לעובדי ה', היו בני ישראל צריכים לעבור תהליך שיאמן אותם להתנהגות שונה וחדשה. הם היו צריכים ללמוד מההתחלה, לקבל את התורה, להכיר את המצוות ולחיות לפיהן - וכאן הגיעה הספירה השנייה, אחרי חטא העגל ולפני בניית המשכן.

משימת בניית המשכן **הגשמי** הייתה כרוכה בעבודת ה' פנימית, במשימה של **השכנת ה' בלב**. זה כבר שלב משמעותי מאד קדימה. כאן ה' שוכן בתוכם, הם נושמים וחיים תורה ומצוות, ובשביל זה צריך מניין נוסף, שייתן להם כוח לאמן את עצמם ולהביא אל החיים שלהם את הנשמה.

וכמו שלמדנו, בשלב זה עדיין ישנם אתגרים, כי עבודת ה' לא הופכת ברגע לטבעית ולחלק מהחיים. התקופה שלאחר הקמת המשכן והתחלת העבודה בו באופן קבוע מסמלת את סיומו של התהליך, את עבודת ה' הטבעית והפשוטה שמגיעה מכוחה של הנפש האלוקית ומראה שהתהליך הושלם. וכדי שזה יקרה, צריך עוד מפקד.

על הספירה הזו, שנועדה לתת לעם ישראל את הכוחות לכך שהנשמה האלוקית תהפוך לשגרה החדשה ולחלק טבעי מהחיים - אנו קוראים בפרשת השבוע, הפותחת את 'חומש הפקודים'.

ביציאת מצרים, האירה בבני ישראל האמונה הפשוטה, עד שהדבר עורר בהם את התנועה "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה"⁷ - אך הדבר לא היה קשור לכוחותיהם הפנימיים⁸.

לפני הקמת המשכן, כאשר נצטוו "ועשו לי מקדש", אשר על ידי זה "ושכנתי בתוכם"⁹, היינו בפנימיותם, היה מנין שני ולא היה די ב"חיבה" שנתגלתה ע"י המנין בצאתם ממצרים - כי באותה שעה היה הכרח שהודעת החיבה (גילוי נקודת היהדות) תהיה באופן עמוק הרבה יותר, שתחדור ותשפיע גם בכחות הפנימיים, "ושכנתי בתוכם", כדי שיהיו בני ישראל מוכשרים לגילוי בתוכם באופן של "ושכנתי".

ושוב, לאחר הקמת המשכן, כאשר כבר עסקו בני ישראל בעבודת המשכן ובכך נעשו בעצמם "משכן" לה' (לא רק מצד "ושכנתי" הבא מלמעלה, אלא) מצד עבודתם הם - אזי בא מנין שלישי: חיבתן של ישראל (נקודת היהדות) נתגלתה גם מצד הכחות הפנימיים גופא, כנ"ל.

אם נתבונן בחוויות שעברו בני ישראל במהלך השנה שבה הם עברו את שלושת המנינים, נגלה שהם עברו למעשה את אותם שלושה שלבים של חשיפת הנשמה. לכן, בתחילת כל שלב משמעותי כזה ה' מנה אותם שוב, כמו מנה של כוח להצליח במשימה ולהתקדם בשלב הבא בהתגלות "נקודת היהדות".

הספירה הראשונה התרחשה במקביל לשלב הראשון: יציאת מצרים. יציאת מצרים לא הייתה רק מעבר גיאוגרפי, אלא גם ובעיקר שינוי מנטלי. עם ישראל הורגל במשך עשרות שנים לתרבות

7. ירמיה ב, ב.

8. ראה תניא פ"א.

9. תרומה כה, ח. ו"בתוכם" (לשון רבים) היינו "בתוך כל אחד ואחד מישראל" (נסמן בלקוטי שיחות ח"ג ע' 906).

נעשה ונשמע

מאמר "בשעה שהקדימו" ספר המאמרים תשי"ג, עמוד קנד

בחג השבועות לפנות בוקר, היה נוהג הרבי לצאת אל הקהל ולומר בפניו מאמר חסידות. היה זה, לפי תיאור המשתתפים, מעמד נורא הוד, כמין שחזור של מעמד הר סיני, כאשר משה ידבר והאלוקים יענו בקול.

המאמר 'בשעה שהקדימו' משנת תשי"ג, הוא אחד מאותם מאמרי 'מתן תורה' - והוא עוסק במהות ההכנה לקבלת התורה. מהי "הקדמת נעשה ונשמע", ומדוע זו הדרך היחידה לזכות לקבלת התורה.

יציאת מצרים היא תחילתו של תהליך
שהסתיים במתן תורה.

פתיחה

א. שני כתרים כנגד "נעשה ונשמע"

בְּשָׁעָה שֶׁהִקְדִּימוּ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה לְנִשְׁמָע בָּאוּ
שְׁשִׁים רְבּוּא שֶׁל מַלְאָכֵי הַשְּׁרֵת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל, קָשְׁרוּ לוֹ שְׁנֵי כְּתָרִים: אֶחָד כְּנֶגֶד נַעֲשֶׂה
וְאֶחָד כְּנֶגֶד נִשְׁמָע.¹

במתן תורה אמרו בני ישראל לה: "נעשה" וגם
"נשמע". המדרש מתאר שבזכות כך שהם
הקדימו את הציות לשמיעה, הם זכו בשני
כתרים.

מה משמעות הדברים?

חלק ראשון:

השלבים בעבודת ה' – כפייה (יציאת מצרים),
הזדהות (ספירת העומר) והתבטלות (מתן
תורה)

ב. יציאת מצרים ומתן תורה

וַיִּבְּן בְּהַקְדָּם כָּלֵלוֹת הָעֵנָן דִּיצִיאַת מִצְרַיִם וּמִתֵּן
תּוֹרָה, שֶׁהֵם תְּחִלַּת הָעֲבוּדָה [עבודת ה'] וְסוֹף
וְתִכְלִית הָעֲבוּדָה;

שְׁשִׁיכִים זֶה לָזֶה - כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב² "בְּהוֹצִיאָךְ אֶת
הָעָם מִמִּצְרַיִם, תַּעֲבֹדֵנּוּ אֶת הָאֱלֹקִים עַל הָהָר
הַזֶּה". הֵינּוּ, שְׁיִצִּיאַת מִצְרַיִם, הַתְּחִלַּת הָעֲבוּדָה,
הִיא הַכְּנָה לְמִתֵּן תּוֹרָה, שֶׁהוּא סוֹף וְתִכְלִית
הָעֲבוּדָה.

ג. שלושה שלבים ביציאת מצרים

וְהָעֵנָן בָּזָה, דְּהֵנָּה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם [הרוחנית,
שהיא תיקון הרע הפנימי] יֵשׁ שְׁלוּשָׁה אֲפָנֵי
עֲבוּדוֹת,

שֶׁהֵם בְּחֻדְשֵׁי נִסָּן אֵיזֵר וְסִינֹן, שְׁבָהֶם נִזְכָּר
[בתורה] הָעֵנָן דִּיצִיאַת מִצְרַיִם:

חֻדֶּשׁ נִסָּן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב³ "חֻדֶּשׁ הָאָבִיב כִּי בּוֹ
יֵצְאֶת מִמִּצְרַיִם"; חֻדֶּשׁ אֵיזֵר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב⁴ "בְּאַחַד
לַחֻדֶּשׁ הַשְּׁנִי [חודש אייר] בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית לֵיצְאָתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"; וְחֻדֶּשׁ סִינֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב⁵ "בְּחֻדֶּשׁ
הַשְּׁלִישִׁי [חודש סיוון] לֵיצְאַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם".

שְׁשִׁלוּשָׁה חֻדְשִׁים אֵלּוּ הֵם שְׁלוּשָׁה אֲפָנִים
בְּהָעֲבוּדָה דִּיצִיאַת מִצְרַיִם (שְׁשִׁלְמוּתָהּ בְּמִתֵּן
תּוֹרָה).

התהליך הרוחני הזה מתפרס על פני שלושה
חודשים: ניסן, אייר וסיוון.

ד. שלב ראשון בעבודת ה':

יציאת מצרים – כפיית התנהגות

ובפרטיות יותר:

אֲפֹן הָרָאשׁוֹן בְּהָעֲבוּדָה דִּיצִיאַת מִצְרַיִם הוּא,

3. משפטים כג, טו. וראה תשא לד, יח.

4. במדבר א, א.

5. יתרו יט, א.

1. שבת פח, א.

2. שמות ג, יב.

כְּמוֹ שֶׁתּוֹבָה⁶ "כִּי בָרַח הָעָם".

דְּכִין שִׁישְׁרָאֵל הָיוּ אֲזַי מְשַׁקְעִים בְּמִ"ט שְׁעָרֵי טְמָאָה⁷, בָּרַע גָּמֹר מְשֻׁלוֹשׁ קִלְפוֹת הַטְּמָאוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלָּן - הִנֵּה סֹדֶר הָעֲבוּדָה בְּמַצֵּב כָּזֶה אֵינוֹ בְּדֶרֶךְ אֶתְהַפְּכָא שָׁבָא עַל יְדֵי "הַמְשַׁכֵּת הַמוֹחִין לַמְּדוּת", דְּלֵהִיּוּתוֹ מְשַׁקֵּעַ בָּרַע אֵינוֹ שִׁיךְ לְהִתְבּוֹנְנוֹת וְאֶתְהַפְּכָא.

אֲלֹא סֹדֶר הָעֲבוּדָה הוּא בְּדֶרֶךְ אֶתְכַפֵּיא, "כִּי בָרַח הָעָם". וְהִינוּ, דְּאִף שְׁאֵינוּ מְהַפְּךְ אֶת מְדוּתוֹ, וְנִשְׁאָר בְּמַצֵּבוֹ הַקָּדָם שֶׁהוּא בָּרַע, מִכָּל מְקוֹם כּוֹפֶה אֶת עַצְמוֹ בְּמַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֶׂה בְּדֶרֶךְ שֶׁל בְּרִיחָה מִהָרַע.

שְׁזוּהִי הָעֲבוּדָה דְּחֻדָּשׁ נִיסָן.

הַשִּׁלֵּב הָרִאשׁוֹן בַּתְּהִלָּה הוּא הַיְצִיָּאָה מִמַּצְרִים, שְׁאִירָעָה בְּחוּדָשׁ נִיסָן.

בְּמוֹבֵן הָרוּחוֹנִי, רִאשִׁית הַתְּהִלָּה הִיא לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁנֵדֶרֶשׁ תּוֹר הַתַּעֲלָמוֹת מִהַרְגָּשׁוֹת, שְׁאֵינָם שׁוֹתֵפִים פְּעִילִים וְאִף מִתְנַגְדִּים לְכָךְ בִּשְׁלֵב זֶה.

זוֹהִי "אֶתְכַפֵּיא": כַּפִּיָּה שֶׁל הָאָדָם אֶת עַצְמוֹ לְהִתְנַהֵּג בַּהֲתָאָם לְרַצּוֹן הַשֵּׁם, לְמִרְוֹת הַחֹשֶׁק שֶׁלּוֹ לְהִתְנַהֵּג אַחֲרָת.

ה. שִׁלֵּב שְׁנֵי בַעֲבוּדַת ה': סְפִירַת הָעוֹמֵר – הַיְפּוּךְ הַרְגָּשׁוֹת

וְאִפֹּן הַשְּׁנִי הוּא הָעֲבוּדָה דְּחֻדָּשׁ אֵיר, שֶׁהִיא הָעֲבוּדָה דְּסְפִירַת הָעוֹמֵר [אוֹתָהּ סוֹפְרִים בְּכָל אֶחָד מִיָּמֵי חוּדֶשׁ אֵיר] - שְׁעִנְיָנָה בְּרוּר וְזִכּוֹן הַמְּדוּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב⁸ "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם", מִלְּשׁוֹן סְפִירוֹת וּבְהִירוֹת [כְּמוֹ הָאֵבֶן הַיְקָרָה סְפִיר]⁹.

וְהוּא עֲנִין הָעֲבוּדָה דְּאֶתְהַפְּכָא. הִינוּ, שֶׁעַל יְדֵי הַמְשַׁכֵּת הַמוֹחִין בְּהַמְּדוּת, הוּא מְבַרֵּר, מְזַכֵּךְ וּמַעֲלָה אֶת הַמְּדוּת. כִּי עַל יְדֵי הַהִתְבּוֹנְנוֹת כְּדָבְעִי

נוֹלָדִים אֶהְבֶּה וְיִרְאָה, וְנַעֲשֶׂה הַתְּהַפְּכוֹת הַמְּדוּת.

וְעֲבוּדָה זֹאת דְּאֶתְהַפְּכָא בָּאָה אַחֲרֵי הָעֲבוּדָה דִּיצִיָּאָת מַצְרִים, הָעֲבוּדָה דְּאֶתְכַפֵּיא, שֶׁכְּבָר יִצְא מִן הָרַע. וְהִינוּ, שְׁאֵינוּ שִׁיךְ לְתַאֲוֹת אֲסוּר, כִּי אִם לְעִנְיָנִים שֶׁל רְשׁוּת וְהִתְרָה, אֲזִי יִכּוֹלָה לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ הָעֲבוּדָה דְּאֶתְהַפְּכָא.

הַשִּׁלֵּב הַשְּׁנִי בַתְּהִלָּה הוּא סְפִירַת הָעוֹמֵר, שְׁאוֹתָהּ מִקִּיָּמִים בְּכָל חוּדֶשׁ אֵיר.

בְּמוֹבֵן הָרוּחוֹנִי, זֹאת הָעֲבוּדָה עִם הַרְגָּשׁוֹת עַד לִיצִירַת הַזֵּהוּת וּמַחֲבוּבוֹת פְּנִימִית כֻּלִּי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַמַּצּוֹת.

זוֹהִי "אֶתְהַפְּכָא": עֲשִׂיַּת שִׁינוּי מִשְׁמַעוֹת בְּנֶפֶשׁ בְּאִמְצָעוֹת הַתְּבּוֹנְנוֹת וּתִיקוֹן הַרְגָּשׁוֹת ("הַמְשַׁכֵּת מוֹחִין בְּמִידוּת").

ו. שִׁלֵּב שְׁלִישִׁי בַעֲבוּדַת ה': מִתְּנָה תוֹרָה – הַתְּבַטְלוֹת מוֹחֲלָט

וְאִפֹּן הַשְּׁלִישִׁי הוּא הָעֲבוּדָה דְּחֻדָּשׁ סִינ, שֶׁהִיא הָעֲבוּדָה דְּמִתְּנָה תוֹרָה.

וְכַמְבָּאָר בְּתוֹרָה אֹר¹⁰ בְּפִירוֹשׁ הַכְּתוּב "בְּחֻדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּיוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְּבַר סִינ", דְּקָאִי [שְׁמִדּוּבָר] עַל רֹאשׁ חֹדֶשׁ סִינ¹¹, שְׁאֲז נִשְׁלָמָה הָעֲבוּדָה דִּימִי הַסְּפִירָה¹².

וְאִם כֵּן, הוּא כְּבָר אַחֲרֵי הַשְּׁלָמָה הָעֲבוּדָה דִּימִי הַסְּפִירָה, וְאֲזַי מִתְחִלָּה הָעֲבוּדָה דְּחֻדָּשׁ סִינ בְּהַעֲנִין דְּמִתְּנָה תוֹרָה.

שֶׁעֲבוּדָה זֹאת הִיא לְמַעֲלָה מִהָעֲבוּדָה דְּאֶתְכַפֵּיא, וְלְמַעֲלָה גַם מִהָעֲבוּדָה דְּאֶתְהַפְּכָא. וְהוּא עֲנִין הָעֲבוּדָה דְּבִטּוֹל בְּמַצִּיאוֹת.

כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה¹³ "עַל כָּל דְּבוּר וְדְבוּר פִּרְחָה נִשְׁמַתָּם", הִינוּ, שֶׁנִּשְׁתַּנּוּ מִמַּצִּיאוֹתָם לְגַמְרִי. וְכֵמוֹ כֵּן הוּא גַם עַל פִּי נִגְלָה, שֶׁבְּשִׁעֲתָה מִתֵּן תוֹרָה נַעֲשֶׂה מַצִּיאוֹת חֻדָּשָׁה¹⁴.

10. סו, 10.

11. שֶׁבַת פו, ב. וְעוֹד.

12. "דִּרְאֵשׁ חֹדֶשׁ סִינ הוּא בִּשְׁבֻעַת הַשְּׁבִיעִי דִּימִי הַסְּפִירָה, וּבִשְׁבֻעַת זֶה גּוֹפֵא אַחֲרֵי סְפִירַת ג' יָמִים הָרִאשׁוֹנִים, ג' רִאשׁוֹנוֹת שֶׁהֵם כְּלָלוֹת הַמְּדוּת".

13. שֶׁבַת פח, ב: "אֲמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוי: כָּל דִּיבּוּר וְדִיבּוּר שִׁינָא מִפִּי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵצֵאת נִשְׁמַתָּה שֶׁל יִשְׂרָאֵל... וּמֵאַחַר שְׁמִדּוּבּוֹר רִאשׁוֹן יֵצֵאת נִשְׁמַתָּה, דִּיבּוּר שְׁנִי יֵאָדָר קִיבּלוּ - הוֹרִיד טַל שְׁעִדִּי לְהַחֲיוֹת בּוֹ מַתִּים, וְהַחֲיָה אוֹתָם".

14. רָאָה יְבָמוֹת כב, א. וְעוֹד: שְׁבַעֲתָה מִתֵּן תוֹרָה נַעֲשֶׂה יִשְׂרָאֵל לְגַרְמִי.

6. בִּשְׁלַח יד, ה. רָאָה תְּנִיא פֶּרֶק לא: "וְהוֹנֵה בַחֲ" זֶה הִיא בַחֲ" יֵצִיאָת מִצְרַיִם שְׁנֵאֲמַר בֶּה "כִּי בָרַח הָעָם". דְּלִכְאוּרָה הוּא תְּמוּהָ: לְמַה הִיתָה כְּזֹאת, וְכִי אֵילוֹ אֲמָרוּ לְפִרְעָה לְשַׁלֵּחַם חֲפָשִׁי לְעוֹלָם לֹא הִיָּה מוֹכֵרָה לְשַׁלֵּחַם; אֲלֹא מִפְּנֵי שֶׁהָרַע שֶׁבִּנְפֻשׁוֹת יִשְׂרָאֵל עֲדִין הִיָּה בְּתַקְפוֹ בַּחֲלָל הַשְּׁמָאֵל, כִּי לֹא פִסְקָה וְזוּמָתָם עַד מִתֵּן תוֹרָה, רַק גּוֹמְתָם וּחֲפֵצָם הִיתָה לְצֵאת נִפְשָׁם הָאֱלֹקִית מִגְּלוֹת הַסְּטֵרָא אַחֲרָא הִיא טוֹמַאֲת מִצְרַיִם וְלִדְבָקָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ".

7. רָאָה זוֹהַר חֹדֶשׁ ר"פ יֵתֵר. וְעוֹד.

8. אֲמֹר כג, טו.

9. רָאָה לְקוּלַּת אֲמֹר לה, ב. וְאֵילָךְ. רָאוּ בַעֲנִין זֶה "אוֹר וְחַיּוֹת" לְפִרְשֵׁת אֲמֹר תִּשְׁע"ט.

מסיבה זו, דווקא ההיכנועות החיצוניות וכפיית ההתנהגות היא ההכנה המתאימה למתן תורה – השלב שבו באמת ה"אני" מתבטל לחלוטין כלפי רצון השם.

ח. ההודאה בתחילת התפילה – הדרך להתבטלות בשמונה עשרה

והנה כמו כן הוא בעבודת התפלה: שהתחלת התפלה, "מודה אני" ו"הודו לה", קשורה עם העבודה דבטול במציאות שבשמונה עשרה... שהתחלת התפלה צריכה להיות בבחינת הודאה ובטול – ועל ידי הבטול וההודאה שבתחלת התפלה בא לבחינת הבטול דשמונה עשרה באופן של בטול במציאות. והענין בזה:

דהנה, סדר העבודה בכל יום ויום הוא באופן שבתחלת העבודה אין צריך להיות במעלות ומדרגות, כי אם בבחינת אתפלא והודאה בלבד. דזהו ענין "הודו לה" שבתחלת התפלה.

ורק לאחר ז' באים שאר עניני התפלה עד פסוקי דזמרה, פסוקי דזמרה, ברכות קריאת שמע וקריאת שמע, שהוא ענין ההתבוננות – ועד להבטול דשמונה עשרה.

שלא באים דוקא על ידי ההודאה שבתחלת התפלה, דהתחלת העבודה צריכה להיות בהודאה ובטול דוקא.

אותו תהליך אנו מוצאים בעבודת ה' היומיומית בתפילה.

התפילה גם היא תהליך רוחני שמגיע לשיא של חיבור לקדוש ברוך הוא, וגם כאן התהליך מורכב מאותם שלושה שלבים:

השלב הראשון הוא תחילת התפילה ("מודה אני", "הודו לה") – הודאה והכנעה כלפי השם, ללא מעורבות רגשית עמוקה; השלב השני הוא פסוקי דזמרה וקריאת שמע – התבוננות שמעוררת התלהבות וחיבור רגשי; השלב השלישי והסופי הוא תפילת שמונה עשרה – עמידה דוממת בהתבטלות מוחלטת של המציאות האישית לפני השם.

וטעם הדבר הוא לפי שכן הוא בפנימיות הענינים, שבשעת מתן תורה נתבטלו ממצאותם לגמרי. והוא מצד הגלוי אור עליון שהאיר אז, שגלוי זה פעל אצלם בטול במציאות.

והענין דבטול במציאות הוא למעלה גם מהעבודה דאתהפכא:

שהרי אתהפכא אינה בטול במציאות. ואדרבה, דכיון שהעבודה דאתהפכא היא על ידי המשכת המוחין למדות, הרי אין זה בטול במציאות, אלא אדרבה, שהמדות הן כפי ההשגה שמבין בשכלו.

מה שאין כן העבודה דמתן תורה הוא בטול במציאות, שמצד הגלוי אור שלמעלה מהשגה נתבטלו ממצאותם.

השלב השלישי והסופי בתהליך הוא מתן תורה, שאירע בחודש סיוון.

במובן הרוחני, זו ההתבטלות המוחלטת של האדם מהגדרת ה"אני" והמציאות האישית הנבדלת שלו, כך שהאלוקות מתגלה בו (ביטול במציאות).

הליך שני הכפיה היא הדרך להתבטלות – המחשה מעבודת התפילה

ז. הכפיה העצמית – התחלת ההתבטלות

אמנם, העבודה דבטול במציאות שבמתן תורה קשורה עם התחלת העבודה ד"כי ברח העם", העבודה דאתפלא:

כי העבודה דאתפלא ענינה שאינו מתחשב עם השגתו וכופה את עצמו, שזהו ענין של בטול. ולכן הבטול שבעבודה דאתפלא הוא הכנה להעבודה דבטול במציאות שבמתן תורה.

יש חיבור מיוחד דווקא בין השלב הראשוני של התהליך לשלב הסופי – משום ששניהם עוסקים בהתבטלות אישית.

גם העבודה הראשונית של 'אתכפיא' במהותה היא התעלמות מהישות והרצונות האישיים והכנעה מול רצון השם.

הדרך להשגת השיא הרוחני של התבטלות פנימית בשמונה עשרה היא דווקא ההתבטלות החיצונית של ההודאה וההכנעה העצמית שבתחילת התפילה – משום שבה נמצא היסוד של ההכרה בכך שהמציאות האישית איננה חשובה ורק רצון השם הוא הדבר האמיתי שכלפיו הכול מוכנע.

ט. העלייה בעבודת ה' – בהתבטלות לרצון ה' ללא התחשבות במצב האישי

ובאור הענין:

דהנה כתיב¹⁵ "ולא תעלה במעלת על מזבחי, אשר לא תגלה ערותך עליו".

והיגו, דכאשר איש ישראל רוצה לעלות על המזבח אל שרשו¹⁶, הנה סדר העבודה כזה, שאין להתחיל לעלות במעלות, אלא בכבש.

שההפרש בין מעלות וכבש הוא:

שמעלות הם מדרגות מדרגות, כל מדרגה ומדרגה מיוחדת לעצמה. וסדר העליות הוא, שפאשר עולה במדרגה אחת, צריך להתעכב במדרגה זו עד שמתעצם עמה, ורק לאחר זך יוכל לעלות למדרגה עליונה יותר כו'.

וכמשל המדרגות [הפיזיות]. שיש לכל מדרגה רום [גובה] ואחר כך שטח [עומק], "גבהה חצי אמה ושלחה [עומקה] חצי אמה"¹⁷. דהיגו, שה'רום' הוא העליה למדרגה געלית יותר, ושלחה' הוא מה שמתעכב שם עד שעולה אחר כך למדרגה עליונה יותר.

מה שאין כן כבש שהוא רק מדרגה אחת, ובאפן שלא נכר בו כל כך העליה מלמטה למעלה. שהרי השפוע של הכבש [שהוביל אל המזבח] הוא באפן שנוח וקל להלך בו, לפי שארכו ל"ב אמה וגבהו קרוב לעשר אמות, שהגבה הוא פחות משליש ארכו...

וענינם בעבודה [הרוחנית, ובפרט בתפילה] הוא:

שמעלות מורה על העליה בסדר והדרגה: החל מ"הודו" כו' עד פסוקי דזמרה, פסוקי דזמרה, ברכות קריאת שמע, וקריאת שמע, ושמונה

עשרה.

מה שאין כן ענין כבש הוא העליה שלא בסדר והדרגה. שעובד עבודתו מתוך קבלת על מבלי להתחשב במדרגותיו, מעמדו ומצבו כו'.

וזהו מה שכתוב "ולא תעלה במעלת על מזבחי [אשר לא תגלה ערותך עליו]":

שהתחלת העבודה של הקרבת נפש הבהמית והעליה לשרשו, שזהו ענין מזבח, צריכה להיות באפן ש"לא תעלה במעלת".

כי כאשר יתחשב בהמעלות ומדרגות שלו, אזי "תגלה ערותך עליו" - שיראה את פחיתותו, שאינו שייך כלל לאהבה ויראה וכו', ומצד זה ימנע מעבודתו.

וכיון שמבלי הבט על מעמדו ומצבו צריך לקיים תורה ומצוות, במחשבה דבור ומעשה על כל פנים, וכמו שכתוב¹⁸ "את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם" - לכן "לא תעלה במעלת על מזבחי", אלא סדר העליה צריך להיות בכבש דוקא.

"לא תעלה במעלות על מזבחי, אשר לא תיגלה ערותך עליו": התורה אוסרת לעלות למזבח במדרגות, ומצווה להקים 'כבש' משופע - כדי שלא ייחשפו חלקים מוצנעים בגופם של הכוהנים בעת העלייה אל המזבח.

משמעות הדברים הרוחנית:

מדרגות מסמלות עלייה מדורגת ומחושבת שכוללת שהייה והפנמה של המדרגה החדשה בכל עלייה. כבש מסמל עלייה רצופה לגובה ללא תחנות מובחנות.

הטיפוס על המזבח מסמל התעלות אל שורשה הרוחני של הנשמה. הוראת התורה היא לא לטפס בצורה שלבית ומדורגת, כדי שלא לחשוף את החולשות ולהיתקע במקום, אלא להעפיל ישירות לגובה רוחני מתוך הכנעה והתבטלות עצמית והתמסרות מעשית לרצון השם.

15. יתרו כ, כו.

16. כמו מלאך מיכאל שרם של ישראל שמקריב נשמותיהם של צדיקים (ראה תוס' מנחות ק, א. ועוד).

17. מידת המדרגות שהיו בבית המקדש (ראה מדות פרק ב' משנה ג' ועוד).

18. קהלת יב, יג.

י. מהכפייה העצמית להתבטלות מוחלטת

ועל זה נאמר "עלה בכבש ופנה לסובב" [סובב המזבח]¹⁹.

"עלה בכבש" - מלשון **כבישה**, הינו שְׂכֹבֶשֶׁת את עצמו, בבחינת אתכפף, מבלי להתחשב עם מעמדו ומצבו, ומניח את עצמו לגמרי.

"ופנה לסובב" - שפונה ומשקיע את עצמו בענייני העבודה באופן שלמעלה מהמדידה דמעלה ומטה, מצד מדרגת אור הסובב.

ועל ידי זה בא אחר כך למעמד ומצב שמגיע **באמת** למדרגה זו (לא רק בבחינת אתכפף בלבד)...

גם בתפילה, דווקא ההכנעה וההתבטלות החיצונית היא הדרך לשיא ההתבטלות הפנימית בתפילה.

כך מובן מהמשנה "עלה בכבש, ופנה לסובב":

ההתעלות בשיפוע הכבש היא עבודת הכפייה העצמית (כבש – כיבוש והכנעה), והיא הדרך להפנות את משאבי הנפש ולהשקיע בעבודת השם ברמה הגבוהה ביותר שאין בה הגבלות (סובב – האור האלוקי שמעל סדרי העולם הרגילים והחוקיות הקבועה).

הלך שלישי:

הכפייה העצמית (הקדמת נעשה לנשמע) מוכה בהתגלות אור התורה (כתר)

יא. הקדמת נעשה לנשמע – כפייה עצמית גם ללא הבנה והזדהות

ועל פי זה יובן העניין דהקדמת נעשה לנשמע: דהנה,

הפרוש ד"נשמע" אינו שמיעת האזן. שהרי קדם שישמע אין שיע, שיעשה, שהרי אינו יודע מה לעשות. אלא **נשמע** הוא מלשון **הבנה והשגה**. ו"נעשה" הוא מלשון אתכפף, וכמו **"מעשין"** [מכריחים לעשות] על הצדקה²⁰.

19. זבחים נג, א.

20. ב"י לטור י"ד סרמ"ח. וראה סה"מ תרע"ח ע' קכא. לקו"ש ח"ב ע' 238.

וענין הקדמת נעשה לנשמע הוא, שגם כְּאִשֶּׁר אינו משיג, מכל מקום, כופה את עצמו לעבד עבודתו כ'.

מכך מובן מהי משמעות הקדמת נעשה לנשמע: הצבה של הכפייה העצמית (נעשה) גבוה יותר בסדר העדיפויות הרוחני מההבנה וההפנמה הנפשית הפנימית (נשמע).

יב. ההתבטלות היא הדרך לקבלת התגלות אור התורה

וזהו שהקדמת נעשה לנשמע הוא הכנה למתן תורה:

דעל ידי זה שהקדימו נעשה לנשמע, שהקדימו את העבודה דנעשה במעלה גדולה יותר מהעבודה דנשמע,

דעם היות שהעבודה דהשגה (נשמע) היא מתוך תענוג, והעבודה דנעשה היא מתוך כוץ, מכל מקום הקדימו נעשה לנשמע, שזהו ענין הבטול –

הנה זה היה הכנה למתן תורה, הינו שעל ידי זה נמשך בחינת הכתר דלמעלה, שהוא כתר תורה, שהתורה היא בכתר.

וזהו "בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, באו מלאכי השרת וקשרו להם שני כתרים": דשיכות ענין הכתרים להקדמת נעשה לנשמע היא לפי שהקדמת נעשה לנשמע הוא ענין הבטול שמצד בחינת הכתר²¹.

על הקדמת נעשה לנשמע במתן תורה זכו בני ישראל בכתרים.

משמעות הדברים הרוחנית: דווקא ההתבטלות המעשית-חיצונית היא הדרך לזכות בדרגת ה'כתר' שבתורה – התגלות האור האלוקי שבתורה שמעל מגבלות העולם.

21. "וזהו שאמרו רז"ל "בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לפני רז זה כו'": דרזו הוא סוד, והיינו, דכיוון שהקדמת נעשה לנשמע הוא מצד בחינת הכתר שלמעלה מהשגה, לכן הוא רז, אך מ"מ נתגלה להם רז זה שההכנה למ"מ צ"ל ע"י הקדמת נעשה לנשמע".

א סיוון

תרל"ו

נפטרה הרבנית דבורה לאה, בתו של אדמו"ר והאמצעי, אשתו של הרב הצדיק רבי יעקב ישראל מצ'רקס שנפטר מספר חודשים אחריה.

תש"י

התקיימה התנועות ב-770 לרגל הדפסת הספר "שדי חמד", שהרבי הוציא לאור בעריכה מחודשת.

ג סיוון

תקפ"ט

אדמו"ר הצמח צדק מקבל את נשיאות חב"ד באמירת מאמר החסידות הראשון שפותח במאמר חז"ל "על שלושה דברים העולם עומד", כשהוא לבוש בגדי לבן אותם קיבל בירושה מאדמו"ר הזקן.

לאחר הסתלקות אדמו"ר האמצעי, במשך כשנה וחצי לא רצה הצמח צדק לקבל על עצמו את הנשיאות. מה שפעל על הצמח צדק לקבל את הנשיאות היו דבריו של הרב החסיד ר' פרץ חן מצ'רינגוב. הוא חזר לפני הצמח צדק את מאמר חז"ל על הפסוק "אִשָּׁה כִּי תִזְרֶע וילדה זכר" - "אִישׁ מִזְרִיעַ תְּחִילָה, יולדת נקבה. אישה מזרעת תְּחִילָה, יולדת זכר". הצמח צדק היה בן בתו של אדמו"ר הזקן, ולפי דברי חז"ל יוצא ש"אתם הנכד האמיתי", אמר הרב פרץ חן.

בתקופת נשיאותו של הצמח צדק התווספו לחסידות חב"ד מאות אלפי חסידים, רובם מרוסיה וחלק גדול נוסף מאוקראינה.

ד סיוון

תשל"ד

הרבי הכריז על "מבצע בית מלא ספרים - יבנה וחכמיה".

ה סיוון

ת"ש

הרבי והרבנית מגיעים לוישי, צרפת, לשם עברו מפריז הכבושה בידי הנאצים. הרבי והרבנית שהו שם במשך כמה חודשים, ומשם המשיכו לניס, שם שהו קרוב לשנה.

תש"ט

נפטר הרב החסיד ר' מיכאל דבורקין. טרם פטירתו ביקש הרב דבורקין לאכול דובדבן, אחר כך ביקש מאחד הבחורים לספר אותו, טבל במקווה ובצאתו נשכב על ספסל וכך יצאה נשמתו בטהרה.

הרב דבורקין נפטר בשעה שלוש אחר הצהריים בערב החג, והרבי עשה מאמצים מרובים להביא אותו לקבורה עוד לפני כניסת החג, כדי שלא להשהות את הקבורה. הרב דבורקין אכן הובא למנוחות עוד בערב החג, ונטמן ליד האוהל הקדוש.

תשל"ט

בסיום ההתנועות בערב חג השבועות, הרבי חילק סידור תהילת השם בפורמט כיס לכל הילדים והילדות שלפני גיל מצוות. לשער הפנימי של כל סידור צורף דולר לצדקה ומכתב אישי מהרבי לילדים.

תשמ"ט

הרבי אמר את המאמר האחרון לעת עתה(בנעימה של מאמר), על הפסוק "אנכי ה' אלוֹקִיךָ". לפני המאמר לא שרו את הניגון המקדים כרגיל, והרבי אמר את המאמר בעמידה ליד הסטנדר.

ו סיוון

תק"כ

הסתלק מורנו רבי ישראל בעל שם טוב, בהיותו

עת לדעת

אירועים בדברי ימי חסידות חב"ד על-פי לוח השנה

מבוסס על הספר 'עת לדעת',
מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה
מוקדש לעילוי נשמתו

ז סיוון

תקכ"א

הרב הקדוש רבי צבי, בנו יחידו של הבעל שם טוב, מסר את הנהגת החסידות למגיד ממעזריטש. לאחר הסתלקות הבעל שם טוב, נבחר רבי צבי לנשיא ומנהיג תנועת החסידות. בסעודת יום טוב שני של חג השבועות, ישב רבי צבי בראש השולחן לבוש בבגדי הקודש של אביו, וסביבו ישבו כל החבראי קדישא תלמידי אביו.

רבי צבי אמר דבר תורה, ואחר כך נעמד ואמר: "היום בא אליי אבא הקדוש ויודיעני כי הפמליה של מעלה עם משמשיהם שהיו רגילים להיות אצלו, עברו היום לקדוש ונורא ר' בעריניא בן ר' אברהם (המגיד ממעזריטש). אשר על כן, בני [אמר אבי], תמסור לו הנשיאות במעמד כל החבראי קדישא, והוא ישב במקומי בראש השולחן ואתה תשב במקומו, ודע כי תצליחו ופי שניים ברוחו".

תוך כדי דיבור פנה רבי צבי אל המגיד ובירך אותו במזל טוב, פשט את בגדו העליון ומסר לו אותו. זה היה מעשה של גדלות נפש וענווה.

המגיד התיישב בראש השולחן, וכל החבראי קדישא עמדו על רגליהם לשמוע את התורה שיאמר נשיא החסידות החדש, ובכך קיבל על עצמו המגיד את נשיאות החסידות.

מיד כשהתמנה המגיד לנשיא, הפיח רוח חיים חדשה בכל מרכזי החסידים. בימי נשיאותו הורחבה מאד הפעילות של תנועת החסידות.

תשל"ח

הרבי הכריז על הקמת מכון להכנת דרושי חסידות לדפוס, תחת ההוצאה לאור קה"ת.

הרבי גם הודיע, באמצעות המזכירות, שכל מי שהשתתף בתהלוכה לבתי הכנסת יקבל את הקונטרס "ליקוט פירושים לתניא" ויתן אותו לרב או לגבאי של בית הכנסת שאליו הוא הולך כאות תודה על הרשות לשאת דברים בבית הכנסת.

בן שישים ואחת.

לפני הסתלקותו ציווה הבעל שם טוב לנגן את ניגונו של הרב הקדוש רבי מיכל מזלוצ'וב. כשגמרו לנגן אמר הבעל שם טוב: "מבטיח אני לדורותיכם, שהיכן ומתי שמישהו ישיר ניגון זה של התעוררות רחמים רבים, מתוך רגש של התעוררות תשובה, אשמע זאת בכל היכל שאִמְצָא בו, אצטרף לשירה ואעורר רחמים רבים על בעלי התשובה המנגנים".

באותה שנה חל חג השבועות ביום רביעי בשבוע, ואמר על זה אדמו"ר הזקן: "ביום הרביעי נָטְלוּ [כלומר נלקחו, הסתלקו - על משקל "נתלו" שנאמר לגבי בריאת העולם] המאורות".

על פי צוואתו, נטמן הבעל שם טוב במז'בוז', ליד הגאון הקדוש רבי יעקב יהודה לייב, רב העיר שנפטר כשנתיים קודם לכן.

תער"ב

הרבי הרש"ב החל לומר את ה'המשך' הגדול של מאמרי החסידות, הכולל מאה ארבעים וארבעה מאמרים. ה'המשך' ידוע בשם "בשעה שהקדימו, תער"ב", ואת המאמר האחרון שלו אמר הרבי בשבת פרשת וירא תרע"ו. בכתובים יש להמשך חלק נוסף שלא נאמר ולא חולק למאמרים.

תשט"ו

בפעם הראשונה התקיימה 'התהלוכה' לבתי הכנסת לשמח יהודים ולהביא אליהם את המסר החסידי. "צעירי אגודת חב"ד", אמר הרבי, "פעלו לראשונה עניין של מסירת נפש בכך שהלכו אתמול ב'תהלוכה', ולכן כל אלה שהלכו לבתי כנסיות יאמרו עתה לחיים. אני לא הלכתי, אבל הנני מקנא בהם. ועל חשבון זה - אומר גם כן לחיים".

תשנ"ב

הרבי יצא לראשונה מחדרו הקדוש מאז האירוע בכ"ז אדר תשנ"ב, אל הקהל ששב מהתהלוכה.

יום שישי

א סיוון – ראש חודש

בראש חודש יש להתאסף יחד בכל קהילה ובית כנסת, לערוך התוועדות ובה יאמרו "לחיים" ויברכו איש את רעהו בכל הברכות הטובות, ידברו דברי תורה, ייתנו לצדקה¹ ויקבלו יחד החלטות טובות בענייני תורה ומצוות.²

נוהגים להוסיף מאכל מיוחד בארוחה לכבוד ראש חודש.³

לא מסתפרים היום.⁴ אך בקציצת ציפורניים אפשר להקל ולהתיר.⁵

שחרית

יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור.⁶ ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה.⁷

באמירת ההלל, כל אחד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבחות").⁸

את הקטע "ואברהם זקן", שאומרים שלוש פעמים מיד לאחר אמירת הלל - גם החזן אומר, לפני שאומר קדיש תתקבל.⁹

אחרי שמכניסים את ספר התורה לארון הקודש, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים

תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" "והיה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה)¹⁰. אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.

לא מלבישים בחזרה את הזרוע בשרוול אחרי חליצת התפילין של רבינו תם לפני מוסף¹¹, וכן אין להכניס את שרוול החליפה מתחת לאבנט¹² - ומתפללים כך מוסף¹³.

החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו לפני אמירת הקדיש, ולפחות את סיומו לומר בקול¹⁴.

מנהג עתיק ללמוד בכל ראש חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י ופירושים נוספים מפרק התהלים האישי המתאים לגיל (לדוגמה, מי שהוא בן שלוש עשרה - פרק יד). אם יש בפרק יותר משנים עשר פסוקים (ובשנה מעוברת, אם יש יותר משלושה עשר), מחלקים את הפרק ולומדים בכל ראש חודש מספר פסוקים כך שבמהלך השנה ילמדו את הפרק כולו. ואם יש פחות פסוקים, חוזרים ולומדים שוב את הפרק.

יעלה ויבוא

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת שחרית או מנחה היום:

אם נזכר מיד אחרי שאמר את שם השם בסיום ברכת "המחזיר שכינתו לציון", יאמר "למדני חוקיך", ואז יאמר "יעלה ויבוא" ואחר כך ימשיך יאמר "ותחזנה"¹⁵.

10. ספר-המנהגים עמ' 539.

11. מנהג ישראל תורה סי' צא ס"ק כו.

12. הרה"ח ר' דובער חן ע"ה בשם הבעש"ט.

13. כך נהג הרבי.

14. ספר-המאמרים (ליקוט) לכ"ק אדמו"ר מהורש"ב, ח"ב עמ' שטז. אג"ק

כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"כ עמ' רפג.

15. כף-החיים סי' קיד ס"ק כח.

1. ספר השיחות ה'תש"ג ח"ב ע' 539.

2. היום-יום, ל' ניסן. 'התוועדות' תש"ג ח"ג עמ' 383. ראה גם שיחות קודש תשי"ג עמ' 276.

3. ראה שו"ע או"ח סי' תיש וכף-החיים שם ס"ק ד.

4. שו"ע אדמוה"ז סי' רס ס"א, אך לא לגבי ציפורניים - ראה הנסמן בזה ב'התקשרות' גיליון קלב בסופו.

5. ראה דיון וראיות ע"ז במילואים (א) לס' זה בסו"ס 'קיצור הלכות משרע אדמוה"ז, ושי"ג.

6. רמ"א תכב"ב. שו"ע אדמוה"ז תפח"ג.

7. המזכיר הרה"ח ר"ל גורון בשם הרבי בשם אדמו"ר מהור"צ בשם אדמו"ר מהורש"ב. וראה כף-החיים סי' תכב ס"ק לח. וע"ע ב'דיני ומנהגי ראש חודש - חב"ד' עמ' נה.

8. ספר-המנהגים שם, וראה אג"ק חלק טז עמ' פד. שיחות-קודש תשמ"א ח"ד ס"ע 322.

9. היום-יום, אדר"ח מרחשון. ספר-המנהגים עמ' 36.

יום ראשון ג סיוון

מהיום ועד יב סיוון לא אומרים תחנון²³.

בימים אלה לקראת חג השבועות יש לארגן כינוסים של גברים, של נשים²⁴ ובמיוחד של ילדים, כהכנה למתן תורה. בכינוסי הילדים יש להודיע ולפרסם על קריאת התורה בחג השבועות ולקרוא לכל הילדים לבוא ולשמוע.

יום שני ד סיוון

גם הערב עדיין אין להסתפר, אלא רק מחר בערב החג²⁵.

יום שלישי

ה סיוון – ערב חג השבועות

היום יש לפעול למען לימוד התורה ועבודת השם²⁶, להוסיף בלימוד תורה, בתפילה ובנתינת צדקה²⁷.

יש לדאוג לתת את צורכי החג לנזקקים²⁸.

ברכתו השגורה של הרבי לחג השבועות היא: "לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות"²⁹. וחסידי נהגו לאחל בחג השבועות "מזל טוב"³⁰.

בבית המדרש של הרבי ובקהילות חב"ד לא נהגו לקשט את בית הכנסת לכבוד החג בצמחים ועצים³¹.

מצווה להסתפר³² ולטבול, החל מחצות היום³³, לכבוד החג.

רצוי להשאיר אש דלוקה במשך כל החג לצורך בישול והדלקת אש בחג, אך איננו נוהגים להדליק נר נשמה להזכרת נשמות³⁴.

ואם נזכר אחרי שכבר סיים את הברכה, יאמר "יעלה ויבוא" וימשיך בברכת מודים.

ואם נזכר אחרי שכבר התחיל "מודים", חוזר לברכת "רצה".

ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם של סיום ברכת מודים או שים שלום, לפני שחוזר לברכת רצה משלים ואומר "[ברוך אתה ה'] למדני חוקיך", ואז חוזר לברכת רצה.

ואם נזכר אחרי שאמר את "יהיו לרצון" השני בסיום שמונה עשרה, חוזר ומתפלל שוב (בלי לומר "ה' שפתי תפתח"), או שייגש חזן ויתפלל את חזרת הש"ץ.

ו[בשחרית] אם נזכר אחרי שהתפלל מוסף, אינו חוזר¹⁶.

ואם שכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת מנחה - אם נזכר בתפילת ערבית, לאחר תפילת שמונה עשרה של ערבית יאמר מזמור תהלים ואחר כך יתפלל שוב את תפילת שמונה עשרה, ויכוון במחשבתו שזו תפילת נדבה¹⁷.

שבת קודש פרשת במדבר

ב סיוון

בשבת זו יש להתכוון לקבלת התורה, וזאת על ידי לימוד הלכות החג וכן לימוד חלקי התורה שמדברים על משמעות מתן תורה - כמו סוגיית מתן תורה במסכת שבת בגמרא (דף פו ואילך), ומאמרי חסידות בנושא מתן תורה¹⁸; על ידי קבלת החלטות טובות להוסיף בלימוד הלכה, ובפרט בלימוד הרמב"ם¹⁹; וכן על ידי הוספה באהבת ישראל.

לא אומרים "אב הרחמים" לפני תפילת מוסף²⁰.

בתפילת מנחה לא אומרים "צדקתך".

לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק ו בפרקי אבות. במשנה י מצוטטים חלקי פסוקים, ויש לשים לב שאין לבטא את שם ה' כפי שהוא²¹.

בתפילת ערבית במוצאי שבת, לא אומרים "ויהי נועם"²².

23. לוח כולל-חב"ד. ספר המנהגים עמ' 44.
24. 'תורת-מנחם - התנועות' תשמ"ט ח"ג עמ' 221.
25. קונטרס 'בירורי מנהגים - מועדים' להרב שבתי פרידמן, צפת תשס"ו, עמ' 79.
26. ספר-המאמרים - מלוקט ח"ג עמ' קעח.
27. שם עמ' קעט. לקוטי-שיחות כרך כח עמ' 315 ס"ג.
28. 'תורת-מנחם - התנועות' תשמ"ג ח"ג עמ' 1536, תשמ"ח ח"ג עמ' 390.
29. ראה 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' רפט.
30. ספר השיחות קיץ ה'ש"ת עמ' 121.
31. ראה 'אוצר מנהגי חב"ד - שבועות' עמ' רמז.
32. שו"ע סי' תקל"א ס"א. וראה משנה-ברורה שם בשער-הצינן ס"ק א, ובס' חוה"מ כהלכתו רפ"ג ובהערות.
33. לקוטי-דיבורים ח"ג עמ' 865. ועיין אלף-המגן למטה-אפרים סי' תקפ"א ס"ק קכא. ליקוטי-מהרי"ח ח"ב דף זב.
34. 'המלך-במסיבו' ח"א עמ' שכא, 'אוצר מנהגי חב"ד' אלול-תשרי עמ' רכד.

16. שו"ע אדמו"ר סי' קכו ס"ג.
17. לוח כולל-חב"ד בד"ח מרחשוון.
18. ספר-השיחות ה'תשמ"ח ח"ב עמ' 462.
19. 'תורת-מנחם - התנועות' ה'תשמ"ח ח"ג עמ' 410.
20. לוח כולל-חב"ד, ע"פ סידור אדמו"ר.
21. בשם הרב, ראה 'התקשרות' גיליון רעח עמ' 17 וגיליון תטז עמ' 14 הערה 5.
22. לוח כולל-חב"ד.

את נרות החג מדליקים בזמן הדלקת הנרות הנקוב בלוחות. מי שלא הדליקה אז, תדליק בלילה לפני הקידוש (מאש דולקת)³⁵. אחרי ההדלקה מברכים³⁶ "להדליק נר של יום טוב" ו"שהחיינו".

בנות שמדליקות נרות לראשונה, כדאי ונכון שיתחילו להדליק בפעם הראשונה היום, כדי שברכת "שהחיינו" תהיה גם על התחלת קיום מצוות הדלקת נרות³⁷.

ליל חג השבועות

חג השבועות הוא הזמן המתאים לפעול לטובת לימוד התורה, עבודת השם ביראת שמיים ותשובה³⁸.

יש ללכת ב'תהלכה' לבתי כנסת לשמח יהודים בשמחת יום טוב³⁹.

מנהג רווח בקהילות ישראל להרבות באמירת תהלים בחג השבועות⁴⁰.

ערבית של חג מתפללים אחרי צאת הכוכבים, כדי שיושלמו כל ימי ספירת העומר לפני כניסת החג, כלשון הפסוק: "תמימות תהינה"⁴¹.

שמחת יום טוב היא מצווה מהתורה⁴². כחלק ממצווה זו, הגברים חייבים לשנות 'רביעית' יין⁴³, ואפשר לצאת ידי חובה זו בשתיית יין הקידוש⁴⁴. בנוסף לזה, בסעודת החג צריך להרבות בבשר, יין ומטעמים⁴⁵.

תיקון ליל שבועות

בליל שבועות נוהגים להישאר ערים כל הלילה⁴⁶. אדמו"ר הרשב"י הבטיח בשם אדמו"ר האמצעי שמי שיהיה ער כל הלילה יזכה ל"כתר תורה" - כלומר, יזכה ללמוד תורה ברצון ובעונג⁴⁷.

מנהגו לומר במשך הלילה "תיקון ליל שבועות" (אך לא מכוונים את הכוונות ולא אומרים את התפילות והקדישים שהודפסו ב'תיקון'⁴⁸). אמירת ה'תיקון' צריכה להיות בצורה הולמת, "באימה וביראה", כאילו מקבלים כעת את התורה בהר סיני, מתוך הכרה והרגשה שברגע זה ממש "הקדוש ברוך הוא קורא ושונה כנגדו"⁴⁹.

מי שלא הספיק לסיים לומר את ה'תיקון' בלילה, יסיים אותו למוחרת במהלך היום⁵⁰.

באשמורת הבוקר, מעט לפני עלות השחר [לפי שיטת הגר"ח נאה], נוהגים לטבול במקווה ארבע טבילות⁵¹.

לאחר עלות השחר יש לצאת להתפנות, ליטול ידיים לסירוגין עם כל ההקפדות כמו בנטילת ידיים לסעודה⁵², ולברך את כל ברכות השחר כרגיל בכל בוקר, כולל "על נטילת ידיים"⁵³, "אשר יצר", "אלוקיי נשמה", הברכות הקצרות, "המעביר שינה" וברכות התורה⁵⁴.

רצוי לישון מעט לפני התפילה, כדי שאפשר יהיה להתפלל בכוונה⁵⁵.

יום רביעי

ו סיוון – חג השבועות

שחרית

אצל רבותינו נשיאנו התחילה התפילה בשעה הרגילה בכל שבת וחג⁵⁶.

על פי תקנת הרבי, כולם כולל הקטנים והקטנות ביותר⁵⁷ צריכים להיות בבית הכנסת בעת קריאת עשרת הדיברות⁵⁸. האחראים וההורים צריכים להשתדל למנוע הפרעות לשמיעת הקריאה מצד הקטנים⁵⁹.

35. הקדמת (בן) הדרישה לטור יו"ד ח"א, מטה אפרים תרכ"ה ס"ג. פסק הגאון בעל ה'תורת חסד', וכן מוכח בלקוטי-שיחות, כרך כד, עמ' 297, הערה 69 - 'קיצור דיני נש"ק' עמ' לו.
36. שו"ע אדמו"ר סי' רסג ס"ח.
37. 'שערי הלכה ומנהג' או"ח ח"א עמ' רסא.
38. היום-יום, ד סיוון. וראה ספר-השיחות תש"ב עמ' 119.
39. לקוטי-שיחות כרך ח עמ' 252. וראה 'אוצר' עמ' רצ.
40. מורה באצבע אות רכו, כף החיים סי' תצד ס"ק לד, 'אוצר' עמ' רצ.
41. שו"ע אדמו"ר סי' תצד ס"ב.
42. רמב"ם הל' יו"ט פ"ו הל' יח. חינוך מצווה תפח. שו"ע (הב"י ואדמו"ר) או"ח ס"ח תקכט.
43. 'תורה אור' לאדמו"ר דף צט עמוד ג. וראה 'חול-המועד כהלכתו' פ"א סי' י"ב.
44. ראה שיחות-קודש תשל"א ח"ב עמ' 87.
45. שו"ע אדמו"ר סי' תקכ"ט ס"ד. וראה בעניין זה בה'תקשרות' גיליון תקל"ט עמ' 16, ושו"י.
46. שו"ע אדמו"ר סי' תצד ס"ג. וראה 'התועודיות' תש"נ ח"ג עמ' 133.
47. ספר-המנהגים עמ' 44, מ'ספר השיחות - תורת שלום' עמ' 3.

48. 'אוצר' עמ' רנא-ב.
49. 'אוצר' שם, משיחת ש"פ במדבר תשמ"ח (ראה 'התועודיות' ח"ג עמ' 404).
50. 'קובץ ליובאוויטש' גיליון 3 עמ' 35.
51. כף-החיים סי' תצד ס"ק ז.
52. סידור אדמו"ר (נדפס בהוספות לשו"ע ח"א עמ' 305), וראה ספר המנהגים עמ' 1 ושו"י.
53. 'שערי הלכה ומנהג' או"ח ח"א ר"ס ד. 'היכל מנחם' ח"ב עמ' ריג.
54. סידור אדמו"ר (הוספות לשו"ע ח"א עמ' 347). במהדורה החדשה ס"ע תרח.
55. אג"ק ח"ג עמ' תלד, לקוטי-שיחות כרך יד עמ' 225 - שערי הל' ומנהג או"ח ח"א ס"א מד.
56. 'אוצר' עמ' רנח.
57. לקוטי-שיחות כרך כג עמ' 251, ועמ' 256.
58. לקוטי-שיחות כרך כח עמ' 315.
59. ראה שו"ע אדמו"ר סי' צח סוס"א וסי' קכד סוס"א מהשלה.

לא קוראים את מגילת רות⁶⁰ ולא אומרים 'אקדמות'⁶¹.

מוציאים שני ספרי תורה.

בספר התורה הראשון קוראים בפרשת יתרו. את עשרת הדיברות קוראים ב'טעם העליון'⁶², ובשעת קריאת עשרת הדיברות כולם עומדים ומפנים את הפנים אל ספר התורה⁶³.

אחר כך מניחים את ספר התורה השני על הבימה, אומרים חצי קדיש, וקוראים את המפטיר בספר התורה השני⁶⁴.

למפטיר מעלים אדם חשוב. ומפאת כבודו של ההפטרה, גם מי שקורא אותה בלחש יחד עם המפטיר - קורא אותה בעמידה⁶⁵.

הזכרת נשמות

[בארץ הקודש:] לאחר ההפטרה עורכים הזכרת נשמות.

מי שהוריו בחיים, יוצא מבית הכנסת בזמן הזכרת נשמות⁶⁶. מי שבשנת האבלות הראשונה אחר מות אביו או אימו, נשאר בבית הכנסת אך אינו מזכיר נשמות⁶⁷.

רבתינו נשיאנו הקפידו לאחוז בעץ החיים של ספר התורה בעת אמירת "זכור"⁶⁸.

לאחר הזכרת נשמות אומרים כולם "אב הרחמים", גם מי שלא נכח ב"זכור"⁶⁹.

מאכלי חלב וסעודת חג

אחרי הקידוש אוכלים מאכלי חלב⁷⁰. אחר כך מברכים ברכה אחרונה, ולאחר המתנה של שעה⁷¹ מאז שסיימו לאכול את המאכלים החלביים⁷² אוכלים סעודת חג - שבה מצווה לאכול בשר⁷³, וכן חובה לשתות 'רביעית' יין⁷⁴.

בחג השבועות יש חובה מיוחדת באכילת הסעודה, כדי להראות שמקבלים את התורה בשמחה⁷⁵. נכון לנהוג⁷⁶ כפי שנהגו רבותינו נשיאנו בסעודת החג, לומר דבר תורה ולספר סיפור על הבעל שם טוב⁷⁷, והרבי נהג להזכיר גם את משה רבינו ודוד המלך⁷⁸.

עורכים התוועדות חסידית. בהתוועדות נוהגים לשיר את ניגוני רבותינו נשיאנו לפי הסדר, כאשר לפני כל ניגון מכריזים את שמו של בעל הניגון: הבעל שם טוב, המגיד ואדמו"ר הזקן - שלוש תנועות; אדמו"ר הזקן - א-לי אתה; אדמו"ר האמצעי - ניגון המקלה; אדמו"ר הצמח צדק - ימין ה'; אדמו"ר מהר"ש - לכתחילה אריבער; אדמו"ר הרשב"ב - ניגון הכנה; אדמו"ר הרי"צ - הבינוני; הרבי - הוא אלוקינו / אתה בחרתנו; אביו של הרבי - ניגון הקפות; ניגון הכנה, ארבע בבות וניע זשוריצי⁷⁹.

בהבדלה לא מברכים על הבשמים ולא על הנר.

יום המישי

ז סיוון

מהיום ועד יב סיוון (כולל יום זה), אלו "ימי התשלומין" לחג השבועות. בימים אלה לא אומרים תחנון⁸⁰, וצריך להוסיף בהם בלימוד תורה והפצת תורה, באהבת ישראל ובנתינת צדקה⁸¹.

בימים אלה יש לערוך כינוסי תורה בכל מקום שאפשר. הרבי הציע לערוך כינוסי תורה נפרדים לנשים בהם יעסקו בנושאים הנוגעים לנשים - במיוחד טהרת המשפחה, כשרות המזון ונרות שבת ויום טוב⁸². הרבי הציע⁸³ גם לכנס את הילדים, הבנים והבנות, בבית הספר ובבית הכנסת וכן במקומות הקדושים (במיוחד בכותל המערבי, מערת המכפלה וקבר רחל אימנו)⁸⁴.

60. פסקי הסיידור אות קסו. וראה 'אוצר' עמ' רסו.

61. ספר-המנהגים שם, לקוטי-שיחות ח"ג עמ' 231. וראה שער הכולל פ"מ סי"ז.

62. לוח כולל-חב"ד.

63. ספר-המנהגים עמ' 44. וראה 'אוצר' עמ' רסג.

64. לוח כולל-חב"ד, משו"ע אדמוה"ז שם סי"ה.

65. לוח כולל-חב"ד, משו"ע אדמוה"ז שם סי"ו.

66. שערי אפרים ש"י סל"ב ובפתחי שערים אות לה. קיצור שו"ע קלג, א.

67. 'אוצר' אלול-תשרי עמ' רכא, ושי"ב.

68. לקוטי-שיחות כרך יד עמ' 233. המלך במסיבו ח"א עמ' שט.

69. 'אוצר' ניסן-סיוון עמ' רכ. המלך במסיבו ח"ב עמ' נח-נט.

70. 'רשימות' ח, עמ' 14. אוצר מנהגי חב"ד עמ' שז. לוח כולל-חב"ד.

71. של"ה מסכת שבועות ד"ה ההפטרה. 'שערי הלכה ומנהג' חיד"י סי' יא. וראה 'אוצר' עמ' רפד.

72. דגול-מורבבה ר"ס פט.

73. שו"ע אדמוה"ז סי' תקכ"ט ס"ז. וראה 'חזו"מ כהלכתו' פ"א סי"ו.

74. שו"ע אדמוה"ז שם. 'תורה אור' לאדמוה"ז דף צט עמוד ג. וראה חזו"מ כהלכתו שם סי' יב.

75. שו"ע אדמוה"ז סי' תצד סעיף ח. וראה רשימות-דברים (חיתריק) ח"א עמ' שלב.

76. שיחות-קודש תשכ"ד עמ' 389.

77. ספר-השיחות גיליון מה עמ' 140.

78. 'אוצר' עמ' רצא.

79. ראה ספר-הניגונים ח"א עמ' מג. 'אוצר' שם. וראה התוועדות אה"ש 'התשמ"ט וה'תש"נ.

80. 'התקשרות' גיליון מה עמ' 24.

81. שו"ע אדמוה"ז סי' תצד סי"ט. ספר-השיחות תרח"ץ עמ' 285. לקוטי-שיחות שם עמ' 259.

82. שיחת יום ב' דהר"ש תשל"ח סי"ט. וראה 'התוועדות' תשמ"ב ח"ג עמ' 1581. 'התוועדות' תשמ"ט ח"ג עמ' 294.

83. 'התוועדות' תשמ"ט ח"ג עמ' 286.

84. לקוטי-שיחות כרך כג עמ' 249.

שניים מקרא ואחד תרגום

ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

[illegible]

שני כ ויהיו בני־ראובן בְּכֹר יִשְׂרָאֵל תּוֹלְדֹתָם
לְמִשְׁפַּחֲתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת לְגִלְגָּלָתָם
כְּלִיזְכֹּר מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלְיָה כָּל יֵצֵא צָבָא: וַיְהִי
בְּיִרְאֻבוֹן בְּכֹר יִשְׂרָאֵל תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחֲתָם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת לְגִלְגָּלָתָם כְּלִיזְכֹּר מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלְיָה
כָּל יֵצֵא צָבָא: וַהּוּ בְנֵי רְאוּבֵן בּוֹכְרָא דִּישְׂרָאֵל תּוֹלְדֵיהוֹן
לְיִרְעִיתֵיהוֹן לְבֵית אֲבֹהֵיהוֹן בְּמִנְן שְׁמֵהּ לְגִלְגָּלֵתֵיהוֹן כָּל
דְּכוּרָא מִבְּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וַיֵּלְעָל כָּל נֶפֶק חִילָא:
כַּא פְקִדֵיהֶם לְמִטָּה רְאוּבֵן שִׁשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֲלֵף וְחֲמִישׁ
מֵאוֹת: פְּקִדֵיהֶם לְמִטָּה רְאוּבֵן שִׁשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֲלֵף

א וידבר יהוה אל־משה במדבר סיני באהל מועד
באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ
מצרים לאמר: וידבר יהוה אל־משה במדבר סיני באהל
מועד באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ
מצרים לאמר: ומליל יי עם משה במדברא דסיני במשכן
וזמא כחד לירחא תנינא בשתא תניתא למפקהון מארעא
ומצרים למימר: ב שאו את־ראש כל־עדת בני־ישראל
למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל־זכר
לגלותם: שאו את־ראש כל־עדת בני־ישראל
למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל־זכר
לגלותם: קבילו ית חשפן כל כנשתא דבני ישראל
לירציתיהון לבית אבתהון במנין שמקון כל דכונא
לגלותהון: ג מכן עשרים שנה ומעלה כלי־צא צבא
בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן: מכן
עשרים שנה ומעלה כלי־צא צבא בישראל תפקדו אתם
לצבאתם אתה ואהרן: מבר עשרין שנין וילעלא כל נפק
חילא בישראל תמנון יתהון לחיליהון את ואהרן:
ו ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית
אבתיו הוא: ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש
לבית־אבתיו הוא: ועמכון יהון גברא גברא לשבטא גבר
ריש לבית אבתהויה הוא: ה ואלה שמות האנשים
אשר יעמדו אתם אליצור בן־שדיאור: ואלה
שמות האנשים אשר יעמדו אתכם לראובן אליצור
בן־שדיאור: ואלין שמחת גבריא די יקומון עמכון
לראובן אליצור בר שדיאור: ו לשמעון שלמיאל בן־
צורישידי: לשמעון שלמיאל בן־צורישידי: לשמעון
שלמיאל בר צורישידי: ז ליהודה נחשון בן־עמינדב:
ליהודה נחשון בן־עמינדב: ליהודה נחשון בר עמינדב:
ח ליששכר נתנאל בן־צוער: ליששכר נתנאל בן־צוער:
ליששכר נתנאל בר צוער: ט לזבולן אליאב בן־חלץ:
לזבולן אליאב בן־חלץ: לזבולן אליאב בר חלון: י לבני
יוסף לאפרים אלישמע בן־עמיהוד למנשה גמליאל
בן־פרהצור: לבני יוסף לאפרים אלישמע בן־עמיהוד
למנשה גמליאל בן־פרהצור: לבני יוסף לאפרים אלישמע
בר עמיהוד למנשה גמליאל בר פרהצור: יא לבנימין

שָׁמְקוּ מִכּוּר עֲשִׂירִין שָׁנִין וְיִלְעָא כּל נֶפֶק חִילָא:
כּט פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה יִשְׁשַׁכְר אַרְבַּעָה וַחֲמִשִּׁים אֱלָף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת: פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה יִשְׁשַׁכְר אַרְבַּעָה וַחֲמִשִּׁים
אֱלָף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: מִנְגִּיּהוּן לִשְׁבָטָא דִּישְׁשַׁכְר חֲמִשִּׁין
וְאַרְבַּעַּא אֲלָפִין וְאַרְבַּע מֵאָה: פ ל לִבְנֵי זְבוּלֹן תּוֹלְדָתָם
לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֲשָׂרִים
שָׁנָה וְעוֹלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: לִבְנֵי זְבוּלֹן תּוֹלְדָתָם
לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֲשָׂרִים שָׁנָה
וְעוֹלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: לִבְנֵי זְבוּלֹן תּוֹלְדָתָהוּן לְזִרְעִיתָהוּן
לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנְן שָׁמְקוּ מִכּוּר עֲשִׂירִין שָׁנִין וְיִלְעָא
כּל נֶפֶק חִילָא: לא פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה זְבוּלֹן שְׁבַעָה
וַחֲמִשִּׁים אֱלָף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה זְבוּלֹן
שְׁבַעָה וַחֲמִשִּׁים אֱלָף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: מִנְגִּיּהוּן לִשְׁבָטָא
דְּזְבוּלֹן חֲמִשִּׁין וּשְׁבַע אֲלָפִין וְאַרְבַּע מֵאָה: פ ל לִבְנֵי
יוֹסֵף לִבְנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא:
לִבְנֵי יוֹסֵף לִבְנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא:
לִבְנֵי יוֹסֵף לִבְנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדָתָהוּן לְזִרְעִיתָהוּן לְבֵית
אֲבֹתָהוּן בְּמִנְן שָׁמְקוּ מִכּוּר עֲשִׂירִין שָׁנִין וְיִלְעָא כּל נֶפֶק
חִילָא: לז פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה אֶפְרַיִם אַרְבַּעִים אֱלָף וַחֲמִישׁ
מֵאוֹת: פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה אֶפְרַיִם אַרְבַּעִים אֱלָף וַחֲמִישׁ
מֵאוֹת: מִנְגִּיּהוּן לִשְׁבָטָא דְאֶפְרַיִם אַרְבַּעִין אֲלָפִין וַחֲמִישׁ
מֵאָה: פ ח לִבְנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כֹּל
יֵצֵא צָבָא: לִבְנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא:
לִבְנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדָתָהוּן לְזִרְעִיתָהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנְן
שָׁמְקוּ מִכּוּר עֲשִׂירִין שָׁנִין וְיִלְעָא כּל נֶפֶק חִילָא:
יח פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֱלָף
וּמֵאוֹתָיִם: פְּקָדִיהֶם לְמִטָּה מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֱלָף
וּמֵאוֹתָיִם: מִנְגִּיּהוּן לִשְׁבָטָא דְמְנַשֶּׁה תְּלָתִין וּתְרִין אֲלָפִין
וּמֵאוֹתָן: פ יז לִבְנֵי בִנְיָמִן תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כֹּל
יֵצֵא צָבָא: לִבְנֵי בִנְיָמִן תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְעוֹלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא:

לכני בנימן תולדתהון לזרציתהון לבית אבהתהון במנן
 שמקן מבר עשרין שני ולעלא כל נפק חילא:
 א פקדיהם למטה בנימן חמישה ושלשים אלף וארבע
 מאות: פקדיהם למטה בנימן חמישה ושלשים אלף
 וארבע מאות: מניניהון לשבטא דבנימן תלתין וחמש
 אלפין וארבע מאה: פ לה לכני דן תולדתם למשפחתם
 לבית אבתם במספר שמת מן עשרים שנה ומעלה
 כל יצא צבא: לכני דן תולדתם למשפחתם לבית אבתם
 במספר שמת מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 לכני דן תולדתהון לזרציתהון לבית אבהתהון במנן
 שמקן מבר עשרין שני ולעלא כל נפק חילא:
 א פקדיהם למטה דן שנים ושלשים אלף ושבע
 מאות: פקדיהם למטה דן שנים ושלשים אלף ושבע
 מאות: מניניהון לשבטא דדן שתי ותריין אלפין ושבע
 מאה: פ מ לכני אשר תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמת מן עשרים שנה ומעלה כל
 יצא צבא: לכני אשר תולדתם למשפחתם לבית אבתם
 במספר שמת מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 לכני אשר תולדתהון לזרציתהון לבית אבהתהון במנן
 שמקן מבר עשרין שני ולעלא כל נפק חילא:
 א פקדיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף וחמש
 מאות: פקדיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף וחמש
 מאות: מניניהון לשבטא דאשר ארבעין וחד אלפין
 וחמש מאה: פ מ לכני נפתלי תולדתם למשפחתם
 לבית אבתם במספר שמת מן עשרים שנה ומעלה
 כל יצא צבא: לכני נפתלי תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמת מן עשרים שנה ומעלה כל יצא
 צבא: לכני נפתלי תולדתהון לזרציתהון לבית אבהתהון
 במנן שמקן מבר עשרין שני ולעלא כל נפק חילא:
 א פקדיהם למטה נפתלי שלשה וחמשים אלף
 וארבע מאות: פקדיהם למטה נפתלי שלשה וחמשים
 אלף וארבע מאות: מניניהון לשבטא דנפתלי חמשים
 ותלת אלפין וארבע מאה: פ מ אלה הפקדים אשר
 פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל שנים עשר איש
 איש אחד לבית אבתיו היו: אלה הפקדים אשר פקד
 משה ואהרן ונשיאי ישראל שנים עשר איש איש אחד

לבית אבתיו היו: אלן מנצא די מנא משה ואהרן
 ורבכיי ישראל תרין עשר גברין גברא חד לבית
 אבהתהי הו: מה ויהיו כל פקודי בני ישראל לבית
 אבתם מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא
 בישראל: ויהיו כל פקודי בני ישראל לבית אבתם מן
 עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל: והו כל
 מניני בני ישראל לבית אבהתהון מבר עשרין שני
 ולעלא כל נפק חילא בישראל: מ ויהיו כל הפקדים
 שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות
 וחמשים: ויהיו כל הפקדים שש מאות אלף ושלשת
 אלפים וחמש מאות וחמשים: והו כל מניני שית מאה
 ותלת אלפין וחמש מאה וחמשים: מ ויהיו למטה
 אבתם לא התפקדו בתוכם: והלויים למטה אבתם לא
 התפקדו בתוכם: ולואי לשבטא דאבהתהון לא אתמניאו
 ביניהון: פ מ וידבר יהוה אל משה לאמר: וידבר
 יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: מט אך
 את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך
 בני ישראל: אך את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא
 תשא בתוך בני ישראל: כרם ית שבטא דלוי לא תמני
 וית חשבנהון לא תקבל בנו בני ישראל: נ ואתה הפקד
 את הלויים על משפן הערת ועל כל בלוי ועל כל
 אשר לו חמה ישאו את המושפן ואת כל בלוי והם
 ישרתו וסביב למושפן יחנו: ואתה הפקד את הלויים
 על משפן הערת ועל כל בלוי ועל כל אשר לו חמה
 ישאו את המושפן ואת כל בלוי והם ישרתו וסביב
 למושפן יחנו: ואת מני ית לואי על משפןא דסדודתא ועל
 כל מנוהי ועל כל די לה אנון יטלון ית משפנא וית כל
 מנוהי ואנון ישמשנה וסחור סחור למשפנא ישרון:
 נא ובנסע המושפן יורידו אתו הלויים ובחנת המושפן
 יקימו אתו הלויים והור הקרב יומת: ובנסע המושפן
 יורידו אתו הלויים ובחנת המושפן יקימו אתו הלויים והור
 הקרב יומת: ובמטל משפנא יפרקון יתה לואי ובמשרי
 משפנא יקימון יתה לואי וחלונני דיקרב יתקטל: נב וחנו
 בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם:
 וחנו בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם:
 וישרון בני ישראל גבר על משרוהי וגבר על טקסה

לחיליהון: ג וְהָלוֹיִם יִחַנו סָבִיב לְמִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְלֹא יִהְיֶה לְצָדֵף עַל־עֵדֻת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרוּ הַלְלוֹיִם אֶת־מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן הָעֵדֻת: וְהָלוֹיִם יִחַנו סָבִיב לְמִשְ�כַּן הָעֵדֻת וְלֹא־יִהְיֶה לְצָדֵף עַל־עֵדֻת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרוּ הַלְלוֹיִם אֶת־מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן הָעֵדֻת: וְלֹא־יִשְׂרָוִן סָחוֹר סָחוֹר לְמִשְׁכָּנָא דְסִדְרוּתָא וְלֹא יִהְיֶה רִוְגָזָא עַל כְּנִשְׁתָּא דְכְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָוִן לֹא־יֵת מִשְׁרֵת מִשְׁכָּנָא דְסִדְרוּתָא: נ וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ: וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ: וַעֲבָדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל דִּי פָקִיד יְיָ יֵת מֹשֶׁה בֶּן עֲבָדוֹ: פ

שליש א וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה וְעִם אַהֲרֹן לַמִּימָר: ג אִישׁ עַל־דִּגְלוֹ בֵּית אֲבֹתָם יִחַנו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאַהֲל־מוֹעֵד יִחַנו: אִישׁ עַל־דִּגְלוֹ בֵּית אֲבֹתָם יִחַנו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאַהֲל־מוֹעֵד יִחַנו: גִּבֹּר עַל טַקְסָה בְּעֵתָן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן יִשְׂרָוִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִלִּקְבֵּל סָחוֹר סָחוֹר לְמִשְׁכַּן זִמְנָא יִשְׂרָוִן: ג וְהַחֲנִיִּם קְדָמָה מוֹרְחָה דְגֵל מַחֲנֶה יְהוּדָה לְצִבְאָתָם וְנִשְׂאִי לִבְנֵי יְהוּדָה נַחֲשׁוֹן בִּן־עֲמִינָדָב: וְהַחֲנִיִּם קְדָמָה מוֹרְחָה דְגֵל מַחֲנֶה יְהוּדָה לְצִבְאָתָם וְנִשְׂאִי לִבְנֵי יְהוּדָה נַחֲשׁוֹן בִּן־עֲמִינָדָב: וְדִי שָׂרֹן קְדִימָא מְדִינְתָא טַקְס מִשְׁרֵית יְהוּדָה לְחִילִיָּהוֹן וְרִבָּא לִבְנֵי יְהוּדָה נַחֲשׁוֹן בִּר עֲמִינָדָב: ד וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיהֶם אֲרַבְּעָה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת: וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיהֶם אֲרַבְּעָה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת: וְחִילָה וּמִנְגִּיָּהוֹן שְׁבַעֲרֵין וְאַרְבָּעָא אֶלְפִין וְשִׁית מָּאָה: ה וְהַחֲנִיִּם עָלָיו מִטָּה יִשְׁשֹׁכַר וְנִשְׂאִי לִבְנֵי יִשְׁשֹׁכַר נִתְנָאֵל בִּן־צִוְּעָר: וְהַחֲנִיִּם עָלָיו מִטָּה יִשְׁשֹׁכַר וְנִשְׂאִי לִבְנֵי יִשְׁשֹׁכַר נִתְנָאֵל בִּן־צִוְּעָר: וְדִי שָׂרֹן סְמִיכִין עֲלוּהִי שְׁבָטָא דִּישְׁשֹׁכַר וְרִבָּא לִבְנֵי יִשְׁשֹׁכַר נִתְנָאֵל בִּר צִוְּעָר: ו וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיו אֲרַבְּעָה וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיו אֲרַבְּעָה וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: וְחִילָה וּמִנְגִּיָּהוֹן חֲמִשִּׁין וְאַרְבָּעָא אֶלְפִין וְאַרְבַּע מָּאָה: ז מִטָּה זְבוּלָן וְנִשְׂאִי לִבְנֵי זְבוּלָן אֱלִיאָב בִּן־חֶלֶץ: מִטָּה זְבוּלָן וְנִשְׂאִי לִבְנֵי זְבוּלָן אֱלִיאָב בִּן־חֶלֶץ: שְׁבָטָא דְזְבוּלָן וְרִבָּא לִבְנֵי זְבוּלָן אֱלִיאָב בִּר חֶלֶץ: ח וַצִּבְאֹא

וּפְקָדִיו שְׁבַעֲרֵין וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיו שְׁבַעֲרֵין וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: וְחִילָה וּמִנְגִּיָּהוֹן חֲמִשִּׁין וְשִׁבְעָא אֶלְפִין וְאַרְבַּע מָּאָה: ט כָּל־הַפְּקָדִים לְמַחֲנֶה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלֶף וְשִׁמְנִים אֶלֶף וְשִׁשְׁת־אַלְפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת לְצִבְאָתָם רֹאשְׁנָה יַעֲשׂוּ: כָּל־הַפְּקָדִים לְמַחֲנֶה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלֶף וְשִׁמְנִים אֶלֶף וְשִׁשְׁת־אַלְפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת לְצִבְאָתָם רֹאשְׁנָה יַעֲשׂוּ: כָּל מִנְגִּיָּא לְמִשְׁרֵית יְהוּדָה מָּאָה וּתְמַנִּין וְשִׁתָּא אֶלְפִין וְאַרְבַּע מָּאָה לְחִילִיָּהוֹן בְּקִדְמִיתָא נְטִלִין: ס דְּגֵל מַחֲנֶה רֹאבוֹן תִּימָנָה לְצִבְאָתָם וְנִשְׂאִי לִבְנֵי רֹאבוֹן אֱלִיָּזָר בִּן־שְׂדִיאוֹר: דְּגֵל מַחֲנֶה רֹאבוֹן תִּימָנָה לְצִבְאָתָם וְנִשְׂאִי לִבְנֵי רֹאבוֹן אֱלִיָּזָר בִּן־שְׂדִיאוֹר: טָקְס מִשְׁרֵית רֹאבוֹן דְּרוּמָא לְחִילִיָּהוֹן וְרִבָּא לִבְנֵי רֹאבוֹן אֱלִיָּזָר בִּר שְׂדִיאוֹר: י וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיו שְׁשָׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְחֲמִשׁ מֵאוֹת: י וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיו שְׁשָׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְחֲמִשׁ מֵאוֹת: וְחִילָה וּמִנְגִּיָּהוֹן אֲרַבְּעִין וְשִׁתָּא אֶלְפִין וְחֲמִשׁ מָּאָה: יב וְהַחֲנִיִּם עָלָיו מִטָּה שְׁמַעוֹן וְנִשְׂאִי לִבְנֵי שְׁמַעוֹן שְׁלִמְיָאֵל בִּן־צִוְּרִישָׁדִי: וְהַחֲנִיִּם עָלָיו מִטָּה שְׁמַעוֹן וְנִשְׂאִי לִבְנֵי שְׁמַעוֹן שְׁלִמְיָאֵל בִּן־צִוְּרִישָׁדִי: וְדִי שָׂרֹן סְמִיכִין עֲלוּהִי שְׁבָטָא דְשְׁמַעוֹן וְרִבָּא לִבְנֵי שְׁמַעוֹן שְׁלִמְיָאֵל בִּר צִוְּרִישָׁדִי: יג וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיהֶם תִּשְׁעָה וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת: וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיהֶם תִּשְׁעָה וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת: וְחִילָה וּמִנְגִּיָּהוֹן חֲמִשִּׁין וְתִשְׁעָא אֶלְפִין וְתֵלֶת מָּאָה: יד וּמִטָּה גָּד וְנִשְׂאִי לִבְנֵי גָד אֱלִסָּפָה בִּן־רְעוּאֵל: וּמִטָּה גָּד וְנִשְׂאִי לִבְנֵי גָד אֱלִסָּפָה בִּר־רְעוּאֵל: טו וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים: יז וַצִּבְאֹא וּפְקָדִיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים: יח וְחִילָה וּמִנְגִּיָּהוֹן אֲרַבְּעִין וְחֲמִשָּׁא אֶלְפִין וְשִׁית מָּאָה וְחֲמִשִּׁין: טז כָּל־הַפְּקָדִים לְמַחֲנֶה רֹאבוֹן מֵאֵת אֶלֶף וְאַחַד וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע־מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים לְצִבְאָתָם וְשִׁנִּים יַעֲשׂוּ: כָּל־הַפְּקָדִים לְמַחֲנֶה רֹאבוֹן מֵאֵת אֶלֶף וְאַחַד וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע־מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים לְצִבְאָתָם וְשִׁנִּים יַעֲשׂוּ: כָּל מִנְגִּיָּא לְמִשְׁרֵית רֹאבוֹן מָּאָה וְחֲמִשִּׁין וְחַד אֶלְפִין וְאַרְבַּע מָּאָה וְחֲמִשִּׁין לְחִילִיָּהוֹן בְּתִנְתָּא נְטִלִין: ס ז וְנִסְעָ אַהֲל־מוֹעֵד מַחֲנֶה הַלְלוֹיִם בְּתוֹךְ

בְּיָעֶכְרָן: וְהַתָּנִים עָלָיו מִמָּה אֲשֶׁר וְנָשִׂא לִבְנֵי אֲשֶׁר
פָּנְעִיאל בְּיָעֶכְרָן: וְדִי שָׂרֹן סָמִיכִין עֲלוּהִי שִׁבְטָא דְאֲשֶׁר
וּרְבָא לִבְנֵי אֲשֶׁר פָּנְעִיאל בַּר עֶכְרָן: כֹּה וַצְבָּאוֹ וּפְקָדֵיהֶם
אֶחָד וְאַרְבָּעִים אֲלָף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: וַצְבָּאוֹ וּפְקָדֵיהֶם
אֶחָד וְאַרְבָּעִים אֲלָף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: וַחִילָה וּמְנַגִּיהוֹן
אַרְבָּעִין וְחָד אֲלָפִין וַחֲמִשׁ מֵאָה: כֹּס וּמִטָּה נִפְתְּלִי וְנָשִׂא
לִבְנֵי נִפְתְּלִי אַחֲרָיו בְּיָעִינָן: וּמִטָּה נִפְתְּלִי וְנָשִׂא לִבְנֵי
נִפְתְּלִי אַחֲרָיו בְּיָעִינָן: וּשְׁבָטָא דְנִפְתְּלִי וּרְבָא לִבְנֵי נִפְתְּלִי
אַחֲרָיו בַּר עִינָן: לֹא וַצְבָּאוֹ וּפְקָדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים
אֲלָף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: וַצְבָּאוֹ וּפְקָדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים
אֲלָף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: וַחִילָה וּמְנַגִּיהוֹן חֲמִשִּׁין וַתְּלָתָא
אֲלָפִין וְאַרְבַּע מֵאָה: לֹא בְּלִחְפָּקְדִים לְמַחְנֵה דִין מֵאָתָּא
אֲלָף וְשִׁבְעָה וַחֲמִשִּׁים אֲלָף וְיֵשׁ מֵאוֹת לְאַחֲרָנָה יִסְעוּ
לְדִנְיָהֶם: בְּלִחְפָּקְדִים לְמַחְנֵה דִין מֵאָתָּא אֲלָף וְשִׁבְעָה
וַחֲמִשִּׁים אֲלָף וְיֵשׁ מֵאוֹת לְאַחֲרָנָה יִסְעוּ לְדִנְיָהֶם: כָּל
מְנַגִּיא לְמִשְׁרִית דִּין מֵאָה וַחֲמִשִּׁין וְשִׁבְעָא אֲלָפִין וְשִׁית
מֵאָה בְּבִתְרָתָא נְטִלִין לְטַקְסִיהוֹן: פ לֹא אֵלֶּה פְּקוּדֵי
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם בְּלִחְפָּקְדֵי הַמַּחֲנֶה לְצִבְאוֹתָם
שִׁשְׁ־מֵאוֹת אֲלָף וְשִׁלְשַׁת אֲלָפִים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת
וַחֲמִשִּׁים: אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם בְּלִחְפָּקְדֵי
הַמַּחֲנֶה לְצִבְאוֹתָם שִׁשְׁ־מֵאוֹת אֲלָף וְשִׁלְשַׁת אֲלָפִים וַחֲמִשׁ
מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים: אֵלֶּין מְנַגִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָהֶן
כָּל מְנַגִּי מִשְׁרִיתָא לְחִילָהֶן שִׁית מֵאָה וַתְּלָתָא אֲלָפִין
וַחֲמִשׁ מֵאָה וַחֲמִשִּׁין: לֹא וְהַלּוּיִם לֹא הִתְּפַקְדוּ בַּתּוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱת־מֹשֶׁה: וְהַלּוּיִם לֹא
הִתְּפַקְדוּ בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱת־מֹשֶׁה:
וְלֹאִי לֹא אֶתְּמַנִּיאוּ בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּמָּא דִּי פְּקִידֵי יִי יֵת
מֹשֶׁה: לֹא וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
אֱת־מֹשֶׁה בְּיָחֲנוּ לְדִנְיָהֶם וְכֵן נָסְעוּ אִישׁ לְמִשְׁפַּחְתּוֹ
עַל־בֵּית אֲבֹתָיו: וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
אֱת־מֹשֶׁה בְּיָחֲנוּ לְדִנְיָהֶם וְכֵן נָסְעוּ אִישׁ לְמִשְׁפַּחְתּוֹ
עַל־בֵּית אֲבֹתָיו: וַעֲבָדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל דִּי פְּקִידֵי יִי יֵת
מֹשֶׁה בִּן שָׂרֹן לְטַקְסִיהוֹן וְכֵן נְטִלִין גְּבַר לְצִרְעִיתָהוֹן עַל
בֵּית אֲבֹתָהֶם: פ

הַמַּחֲנֶה פֶּאֶשֶׁר יִחַנּוּ בָּן יִפְעוּ אִישׁ עַל־דָּוֹ לְדִלְיָהִים׃
וְנִסְעָ אֶחָל־מוֹעֵד מִחֲנֵה הַלָּוִים בְּתוֹךְ הַמַּחֲנֶה כֹּאֶשֶׁר יִחַנּוּ
בָּן יִפְעוּ אִישׁ עַל־דָּוֹ לְדִלְיָהִים׃ וְנָטַל מִשְׁכָּן זְמַנָּה מִשְׁרִית
לְזָאִי בְּגוֹ מִשְׁרִיתָא כְּמָא דְשֵׁרֵן בֶּן נָטְלִין גְּבֵר עַל אַתְרָה
לְטַקְסִיחוֹן׃ ס יח דָּגַל מִחֲנֵה אֶפְרַיִם לְצִבְאָתָם יִמָּה
וְנִשְׂאִי לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישְׁמַע בְּרַעְמִיהוּד׃ דָּגַל מִחֲנֵה
אֶפְרַיִם לְצִבְאָתָם יִמָּה וְנִשְׂאִי לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישְׁמַע
בְּרַעְמִיהוּד׃ טסס מִשְׁרִית אֶפְרַיִם לְחִילֵיהוֹן מַעֲרָבָא וְרַבָּא
לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישְׁמַע בְּרַעְמִיהוּד׃ יט וְצִבְאָא וּפְקָדִיהֶם
אַרְבַּעִים אֵלֶף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת׃ וְצִבְאָא וּפְקָדִיהֶם אַרְבַּעִים
אֵלֶף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת׃ וַחֲלִילָה וּמִנְגִּיחוֹן אַרְבַּעִין אֶלְפִין
וַחֲמִשׁ מֵאָה׃ כ וְעַלְיוּ מִטָּה מְנִשָּׁה וְנִשְׂאִי לִבְנֵי מְנִשָּׁה
גְּמִלְיָאֵל בְּרַפְּדָּהצוּר׃ וְעַלְיוּ מִטָּה מְנִשָּׁה וְנִשְׂאִי לִבְנֵי
מְנִשָּׁה גְּמִלְיָאֵל בְּרַפְּדָּהצוּר׃ וְדִי סְמִיכִין עֲלוּהִי שְׁבַטָא
דְּמְנִשָּׁה וְרַבָּא לִבְנֵי מְנִשָּׁה גְּמִלְיָאֵל בְּרַפְּדָּהצוּר׃
כא וְצִבְאָא וּפְקָדִיהֶם שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף וּמֵאוֹתָיִם׃
וְצִבְאָא וּפְקָדִיהֶם שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף וּמֵאוֹתָיִם׃ וַחֲלִילָה
וּמִנְגִּיחוֹן תִּלְתִּין וַתְּרִין אֶלְפִין וּמֵאוֹתָן׃ כב וּמִטָּה בְּנִימָן
וְנִשְׂאִי לִבְנֵי בְּנִימָן אֲבִידֹן בְּרַגְדָּעִי׃ וּמִטָּה בְּנִימָן וְנִשְׂאִי
לִבְנֵי בְּנִימָן אֲבִידֹן בְּרַגְדָּעִי׃ וְשְׁבַטָא דְּבְנִימָן וְרַבָּא לִבְנֵי
בְּנִימָן אֲבִידֹן בְּרַגְדָּעִי׃ כג וְצִבְאָא וּפְקָדִיהֶם חֲמִשָּׁה
וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ וְצִבְאָא וּפְקָדִיהֶם חֲמִשָּׁה
וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ וַחֲלִילָה וּמִנְגִּיחוֹן תִּלְתִּין
וַחֲמִשָּׁה אֶלְפִין וְאַרְבַּע מֵאָה׃ כד כְּלִי־הַפְּקָדִים לְמִחֲנֵה
אֶפְרַיִם מֵאוֹת אֵלֶף וְשִׁמְנַת־אַלְפִים וּמֵאוֹה לְצִבְאָתָם
וְשָׁלֹשִׁים יִפְעוּ׃ כה כְּלִי־הַפְּקָדִים לְמִחֲנֵה אֶפְרַיִם מֵאוֹת אֵלֶף
וְשִׁמְנַת־אַלְפִים וּמֵאוֹה לְצִבְאָתָם וְשָׁלֹשִׁים יִפְעוּ׃ כו כָּל מִנְגִּיָּא
לְמִשְׁרִית אֶפְרַיִם מֵאוֹה וְתִמְגִּי אֶלְפִין וּמֵאוֹה לְחִילֵיהוֹן
בְּתִלְתִּיתָא נָטְלִין׃ ס כה דָּגַל מִחֲנֵה דָן צִפְנָה לְצִבְאָתָם
וְנִשְׂאִי לִבְנֵי דָן אַחִיעֶזֶר בְּרַעְמִישַׁדִּי׃ דָּגַל מִחֲנֵה דָן
צִפְנָה לְצִבְאָתָם וְנִשְׂאִי לִבְנֵי דָן אַחִיעֶזֶר בְּרַעְמִישַׁדִּי׃ טסס
מִשְׁרִית דָּן צִפְנָה לְחִילֵיהוֹן וְרַבָּא לִבְנֵי דָן אַחִיעֶזֶר בְּרַעְמִישַׁדִּי׃ כז
עֲמִישַׁדִּי׃ כז וְצִבְאָא וּפְקָדִיהֶם שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף וְשִׁבְעָה
מֵאוֹת׃ וְצִבְאָא וּפְקָדִיהֶם שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף וְשִׁבְעָה מֵאוֹת׃
וַחֲלִילָה וּמִנְגִּיחוֹן שְׁתֵּין וַתְּרִין אֶלְפִין וְשִׁבְעָה מֵאָה׃
כח וַחֲתָנִים עַלְיוּ מִטָּה אֲשֶׁר וְנִשְׂאִי לִבְנֵי אֲשֶׁר פִּגְעִיָּאל

דבר יהוה את־משה בְּהַר סיני: ואלֵּין תולדת אֶהְרֹן ומִשֶּׁה
 בְּיוֹמָא דְּמִלִּיל יי עם מִשֶּׁה בְּטוֹרָא דְּסִינִי: בַּאֲלֵה שְׁמוֹת
 בְּנֵי־אֶהְרֹן הַכֹּהֵן: נָדָב וַאֲבִיהוּא אֲלֻעָזֹר וְאִיתְמָר:
 וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־אֶהְרֹן הַכֹּהֵן: נָדָב וַאֲבִיהוּא אֲלֻעָזֹר
 וְאִיתְמָר: וְאֵלֵּין שְׁמֵהּ בְּנֵי אֶהְרֹן בּוֹכֵרָא נָדָב וַאֲבִיהוּא
 אֲלֻעָזֹר וְאִיתְמָר: גַּאֲלֵה שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֲנִים
 הַמִּשְׁחִים אֲשֶׁר־מִלָּא יָדָם לַכֹּהֵן: אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהְרֹן
 הַכֹּהֲנִים הַמִּשְׁחִים אֲשֶׁר־מִלָּא יָדָם לַכֹּהֵן: אֵלֵּין שְׁמֵהּ בְּנֵי
 אֶהְרֹן כְּהֻנָּא דְּאֶתְרִבְיָא דִּי אֶמְקָרַב קְרַבְהוֹן לְשִׁמְשָׁא:
 רַ וְיִמַּת נָדָב וַאֲבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה בְּהִקְרָבָא אֵשׁ זָרָה
 לִפְנֵי יְהוָה בְּמִדְבָּר סִינִי וּבָנִים לֹא־הָיוּ לָהֶם וַיָּכֶהוּ
 אֲלֻעָזֹר וְאִיתְמָר עַל־פְּנֵי אֶהְרֹן אֲבִיהֶם: וְיִמַּת נָדָב
 וַאֲבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה בְּהִקְרָבָא אֵשׁ זָרָה לִפְנֵי יְהוָה בְּמִדְבָּר
 סִינִי וּבָנִים לֹא־הָיוּ לָהֶם וַיָּכֶהוּ אֲלֻעָזֹר וְאִיתְמָר עַל־פְּנֵי
 אֶהְרֹן אֲבִיהֶם: וְיִמַּת נָדָב וַאֲבִיהוּא קָדָם יי בְּקְרוֹבִיהוֹן
 אֲשַׁתָּא נִיכְרִיתָא קָדָם יי בְּמִדְבָּרָא דְּסִינִי וּבָנִין לֹא הָיוּ
 לָהֶן וְשִׁמְשׁ אֲלֻעָזֹר וְאִיתְמָר עַל אִפִּי אֶהְרֹן אֲבוּהוֹן: פ
 ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יי עם מִשֶּׁה לְמִימָר: וְהִקְרַב אֶת־מִטָּה לְוִי
 וְהַעֲמִדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֵן וְשָׂרְתוּ אֹתוֹ: הַקְרַב
 אֶת־מִטָּה לְוִי וְהַעֲמִדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֵן וְשָׂרְתוּ
 אֹתוֹ: קָרַב יֵת שְׂבָטָא דְּלוֹי וְהָקִים יֵתָּה קָדָם אֶהְרֹן כְּהֻנָּא
 וּשְׁמִשׁוֹן יֵתָּה: וְשָׂמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרְתּוֹ וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת
 כְּלִי־הַעֲדָה לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן:
 וְשָׂמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרְתּוֹ וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת כְּלִי־הַעֲדָה לִפְנֵי אֹהֶל
 מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וַיִּשְׁרֹן יֵת מִשְׁרַתָּה וְיֵת
 מִשְׁרַת כָּל כְּנֻשָּׁתָא קָדָם מִשְׁכָּן זִמְנָא לְמַפְלָח יֵת פִּלְחָן
 מִשְׁכָּנָא: ה וְשָׂמְרוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־
 מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וְשָׂמְרוּ
 אֶת־כָּל־כְּלֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד
 אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וַיִּשְׁרֹן יֵת כָּל כְּנֻשָּׁתָא זִמְנָא וְיֵת
 מִשְׁרַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַפְלָח יֵת פִּלְחָן מִשְׁכָּנָא: ט וְנִתְּתָה
 אֶת־הַלְוִיִּם לְאֶהְרֹן וּלְבָנָיו נְתוּנִים נְתוּנִים הֵמָּה לֹא מֵאֵת
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְנִתְּתָה אֶת־הַלְוִיִּם לְאֶהְרֹן וּלְבָנָיו נְתוּנִים
 נְתוּנִים הֵמָּה לֹא מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְתַמֵּן יֵת לְזֹאֵל לְאֶהְרֹן
 וּלְכֹהֲנָי מִסִּירִין וְהִיכִין אֲנֹן לֵה מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: י וְאֶת־

אֶהְרֹן וְאֶת־בָּנָיו תִּפְקְדוּ וְשָׂמְרוּ אֶת־כְּהֻנָּתָם וְהָיָה הַקְרַב
 יוֹמָת: וְאֶת־אֶהְרֹן וְאֶת־בָּנָיו תִּפְקְדוּ וְשָׂמְרוּ אֶת־כְּהֻנָּתָם
 וְהָיָה הַקְרַב יוֹמָת: וְיֵת אֶהְרֹן וְיֵת בְּנֵיהִי תַמְנִי וַיִּשְׁרֹן יֵת
 כְּהֻנָּתָהֶן וְחִלּוּנֵי דִּיקְרַב יִתְקַטֵּל: פ יֵא וַיְדַבֵּר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יי
 עם מִשֶּׁה לְמִימָר: י וְאֵלֵּי הֵנָּה לְקַחְתִּי אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כְּלִי־כֹכֹר פֶּטֶר רַחֵם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם: וְאֵלֵּי הֵנָּה לְקַחְתִּי אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל תַּחַת כְּלִי־כֹכֹר פֶּטֶר רַחֵם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי
 הַלְוִיִּם: וְאֵנָּה הָא קְרַבִּית יֵת לְזֹאֵי מִגֹּז בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֶלֶף
 כָּל בּוֹכֵרָא פֶּתַח וּלְזֹאֵי מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ מִשְׁמִשׁוֹן קְדָמִי
 לְזֹאֵי: י בִּי לִי כְּלִי־כֹכֹר בְּיוֹם הַכֹּתִי כְּלִי־כֹכֹר בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם הַקְדִּישְׁתִּי לִי כְּלִי־כֹכֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲדָם עַד־
 בְּהֵמָה לִי וְהָיוּ אֲנִי יְהוָה: כִּי לִי כְּלִי־כֹכֹר בְּיוֹם הַכֹּתִי
 כְּלִי־כֹכֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הַקְדִּישְׁתִּי לִי כְּלִי־כֹכֹר בְּיִשְׂרָאֵל
 מֵאֲדָם עַד־בְּהֵמָה לִי וְהָיוּ אֲנִי יְהוָה: אֲרִי דִילִי כָּל בּוֹכֵרָא
 בְּיוֹמָא דְּקַטְלִית כָּל בּוֹכֵרָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם אֶקְדִּישִׁית
 קְדָמִי כָּל בּוֹכֵרָא בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲנָשָׁא עַד בְּעִירָא דִילִי יְהוֹן
 אֲנָא יי: פ

חֲמִישִׁי יֵד וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינִי לֵאמֹר:
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינִי לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עם
 מִשֶּׁה בְּמִדְבָּרָא דְּסִינִי לְמִימָר: ט פִּקְדוּ אֶת־בְּנֵי לְוִי לְבֵית
 אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם כְּלִי־זִכָּר מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה תִּפְקְדוּם:
 פִּקְדוּ אֶת־בְּנֵי לְוִי לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם כְּלִי־זִכָּר
 מִבְּנֵי־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה תִּפְקְדוּם: מִנִּי יֵת בְּנֵי לְוִי לְבֵית
 אֲבֹתָהֶן לְזִרְעֵיהֶן כָּל דְּכֹנָרָא מִבְּר יִרְחָא וּלְעֵלָא
 תַּמְנִינֹן: ט וּפְקְדוּ אֹתָם מֹשֶׁה עַל־פִּי יְהוָה כְּאֲשֶׁר צֻוְּהָ:
 וּפְקְדוּ אֹתָם מֹשֶׁה עַל־פִּי יְהוָה כְּאֲשֶׁר צֻוְּהָ: וּמִנָּה יֵתָּהוּן
 מִשֶּׁה עַל מִימָרָא דִּי כְּמָא דְּאֶתְפְּקְדוּ: י וְהִיוּ־אֵלֶּה
 בְּנֵי־לְוִי בְּשִׁמְתָם גִּרְשׁוֹן וְקָהַת וּמִרְרִי: וְהִיוּ־אֵלֶּה בְּנֵי־לְוִי
 בְּשִׁמְתָם גִּרְשׁוֹן וְקָהַת וּמִרְרִי: וְהָיוּ אֵלֵּין בְּנֵי לְוִי
 בְּשִׁמְתָהֶן גִּרְשׁוֹן וְקָהַת וּמִרְרִי: יֵא וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־
 גִּרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבָנֵי וְשִׁמְעִי: וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־גִרְשׁוֹן
 לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבָנֵי וְשִׁמְעִי: וְאֵלֵּין שְׁמֵהּ בְּנֵי גִרְשׁוֹן
 לְזִרְעֵיהֶן לְבָנֵי וְשִׁמְעִי: יט וּבְנֵי קָהַת לְמִשְׁפַּחְתָּם
 עֲמֶרָם וַיִּזְהָר חֲבֵרֹן וְעִזִּיאֵל: וּבְנֵי קָהַת לְמִשְׁפַּחְתָּם

עמדם ויצהר חכרון ועזיאל: ובני קהת לזרעיהון עמרם ויצהר חכרון ועזיאל: כ ובני מררי למשפחתם מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם: ובני מררי למשפחתם מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם: ובני מררי לזרעיהון מחלי ומושי אליו אנון ורעית לווי לבית אבהיהון: כא לגרשון משפחת הלכני ומשפחת השמעני אלה הם משפחת הגרשני: לגרשון משפחת הלכני ומשפחת השמעני אלה הם משפחת הגרשני: לגרשון ורעית לבני ורעית שמעי אליו אנון ורעית גרשון: כב פקדיהם במספר כל־זכר מבני־חדש ומעלה פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות: פקדיהם במספר כל־זכר מבני־חדש ומעלה פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות: מנגיהון במנן כל דכורא מבר ירחא ולעלא מנגיהון שבועא אלפין וחמש מאה: כג משפחת הגרשני אחרי המשפן יחנו ימה: משפחת הגרשני אחרי המשפן יחנו ימה: ורעית גרשון אחורי משפנא ישרון מערבא: כד ונשיא בית־אב לגרשני אליסף בן־לאל: ונשיא בית־אב לגרשני אליסף בן־לאל: ורב בית אבא לבית גרשון אליסף בר לאל: כה ומשמרת בני־גרשון באהל מועד המשפן והאהל מכסהו ומסד פתח אהל מועד: ומשמרת בני־גרשון באהל מועד המשפן והאהל מכסהו ומסד פתח אהל מועד: ומטרת בני גרשון במשפן זמנא משפנא ופרסא חופאא ופרסא דתרע משפן זמנא: כו וקלעי החצר ואת־מסד פתח החצר אשר על־המשפן ועל־המזבח סביב ואת מיתריו לכל עבדתו: וקלעי החצר ואת־מסד פתח החצר אשר על־המשפן ועל־המזבח סביב ואת מיתריו לכל עבדתו: וסרדי דרפתא וית פרסא דתרע דרפתא די על משפנא ועל מדבחא סחור סחור וית אטוניהי לכל פלחנה: ס כו ולקחת משפחת העמרמי ומשפחת היצהרי ומשפחת החברני ומשפחת העזיאל אלה הם משפחת הקהתי: ולקחת משפחת העמרמי ומשפחת היצהרי ומשפחת החברני ומשפחת העזיאל אלה הם משפחת הקהתי: ולקחת ורעית עמרם ורעית יצהר ורעית חכרון ורעית עזיאל אליו אנון ורעית קהת: כח במספר כל־זכר מבני־חדש ומעלה שמנת

אלפים ושש מאות שמרי משמרת הקדש: במספר כל־זכר מבני־חדש ומעלה שמנת אלפים ושש מאות שמרי משמרת הקדש: במנן כל דכורא מבר ירחא ולעלא תמנא אלפין ושית מאה נטרי מטרתא דקודשא: כט משפחת בני־קהת יחנו על ירך המשפן תימנה: משפחת בני־קהת יחנו על ירך המשפן תימנה: ורעית בני קהת ישרון על צדא דמשפנא דרומא: לו ונשיא בית־אב למשפחת הקהתי אליצפן בן־עזיאל: ונשיא בית־אב למשפחת הקהתי אליצפן בן־עזיאל: ורב בית אבא לזרעית קהת אליצפן בר עזיאל: לא ומשמרתם הארן והשלחן והמנרה והמזבחת וכלי הקדש אשר ישרתו בהם והמסד וכל עבדתו: ומשמרתם הארן והשלחן והמנרה והמזבחת וכלי הקדש אשר ישרתו בהם והמסד וכל עבדתו: ומטרתהון ארונא ופתורא ומנרתא ומדבחא ומני קודשא די ישמשון בהון ופרסא וכל פלחנה: לב ונשיא נשיאי הלוי אלעזר בן־אהרן הכהן פקדת שמרי משמרת הקדש: ונשיא נשיאי הלוי אלעזר בן־אהרן הכהן פקדת שמרי משמרת הקדש: ואמרכלא דמנא על רכרבי לווי אלעזר בר אהרן פהנא דמתחות ידוהי ממנן נטרי מטרת קודשא: לג למררי משפחת המחלי ומשפחת המושי אלה הם משפחת מררי: למררי משפחת המחלי ומשפחת המושי אלה הם משפחת מררי: למררי ורעית מררי: לד ופקדיהם במספר כל־זכר מבני חדש ומעלה ששת אלפים ומאתים: ופקדיהם במספר כל־זכר מבני־חדש ומעלה ששת אלפים ומאתים: ומנגיהון במנן כל דכורא מבר ירחא ולעלא שפא אלפין ומאת: לה ונשיא בית־אב למשפחת מררי צוריאל בן־אביחיל על ירך המשפן יחנו צפנה: ונשיא בית־אב למשפחת מררי צוריאל בן־אביחיל על ירך המשפן יחנו צפנה: ורב בית אבא לזרעית מררי צוריאל בר אביחיל על צדא דמשפנא ישרון צפונא: לו ופקדת משמרת בני מררי קרשי המשפן ובריתיו ועמדיו ואדניו וכל־כליו וכל עבדתו: ופקדת משמרת בני מררי קרשי המשפן ובריתיו ועמדיו ואדניו וכל־כליו וכל עבדתו: ודי מסיר למטרת בני מררי דפי משפנא ועברוהי

ועמודיה וסמכויה וכל מנוהי וכל פלגיה: לו ועמודי
החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם: ועמודי
החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם: ועמודי דדרתא
סחור סחור וסמכיהון וספיהון ואטוניהון: לא והחנים
לפני המושפן קדמה לפני אהל-מועד: מורחה משה |
ואהרן ובניו שמרים מושמרת המקדש למשמרת בני
ישראל והור הקרב יומת: והחנים לפני המושפן קדמה
לפני אהל-מועד: מורחה משה | ואהרן ובניו שמרים
מושמרת המקדש למשמרת בני ישראל והור הקרב יומת:
ודי שרן קדם משפנא קדומא קדם משפן זמנא מדינחא
משה ואהרן ובנויה נטרין מטרת מקדשא למטרת בני
ישראל וחלוני דיקרב יתקטל: לט כל-פקודי הלויים
אשר פקד משה ואהרן עליפי יהוה למשפחתם
כל-זכר מבין-חדש ומעלה שנים ועשרים אלה: כל
פקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן עליפי יהוה
למשפחתם כל-זכר מבין-חדש ומעלה שנים ועשרים אלה:
כל מנגיני לזאי די מנא משה ואהרן על מימרא דיי
לזרעיהון כל דכורא מבר ירחא ולעלא עשרין ותרין
אלפין: ס

שיי מ ואמר יהוה אל-משה פקוד כל-בכר זכר לבני
ישראל מבין-חדש ומעלה ושא את מספר שמותם:
ויאמר יהוה אל-משה פקוד כל-בכר זכר לבני ישראל
מבין-חדש ומעלה ושא את מספר שמותם: ואמר יי
למשה מני כל בוכריא דכריא לבני ישראל מבר ירחא
ולעלא וקבל ית מנן שמהתהון: מא ולקחת את-הלויים
לי אני יהוה תחת כל-בכר בבני ישראל ואת בהמת
הלויים תחת כל-בכר בבחמת בני ישראל: ולקחת
את-הלויים לי אני יהוה תחת כל-בכר בבני ישראל ואת
בהמת הלויים תחת כל-בכר בבחמת בני ישראל: ותקרב
ית לזאי גדמי אנא יי חלף כל בוכרא בבני ישראל וית
בעירא דלזאי חלף כל בוכרא בבעירא בבני ישראל:
מב ופקד משה באשר צוה יהוה אותו את-כל-בכר
בבני ישראל: ופקד משה באשר צוה יהוה אותו
את-כל-בכר בבני ישראל: ומנא משה כמא די פקיד יי
יתא ית כל בוכרא בבני ישראל: מנ ויהי כל-בכר זכר
במספר שמות מבין-חדש ומעלה לפקדיהם שנים

ועשרים אלה שלשה ושבעים ומאתים: ויהי כל-בכר
זכר במספר שמות מבין-חדש ומעלה לפקדיהם שנים
ועשרים אלה שלשה ושבעים ומאתים: והיו כל בוכריא
דכריא במנן שמות מבר ירחא ולעלא למנגיהון עשרין
ותרין אלפין מאתן ושבעין ותלתא: פ מר וידבר יהוה
אל-משה לאמר: וידבר יהוה אל-משה לאמר: ומליל יי
עם משה למימר: מה קח את-הלויים תחת כל-בכר
בבני ישראל ואת-בהמת הלויים תחת בהמתם והיירלי
הלויים אני יהוה: קח את-הלויים תחת כל-בכר בבני
ישראל ואת-בהמת הלויים תחת בהמתם והיירלי הלויים
אני יהוה: קרב ית לזאי חלף כל בוכרא בבני ישראל וית
בעירא דלזאי חלף בעיראהון ויהון משמשין גדמי לזאי
אנא יי: מו ואת פדויו השלשה ושבעים ומאתים
העדרים על-הלויים מבכר בני ישראל: ואת פדויו
השלשה ושבעים ומאתים העדרים על-הלויים מבכר
בני ישראל: וית פרדן מאתן ושבעין ותלתא דיתירין על
לזאי מבוכריא בבני ישראל: מו ולקחת המושפת המושפת
שקלים לגלגלת בשקל הקדש תתן עשרים גרה
השקל: ולקחת המושפת המושפת שקלים לגלגלת בשקל
הקדש תתן עשרים גרה השקל: ותסב חמש חמש סלעין
לגלגלתא בסלעי קודשא תסב עשרין מעין סלעא:
מז ונתתה הפספס לאהרן ולבניו פדויו העדרים בהם:
ונתתה הפספס לאהרן ולבניו פדויו העדרים בהם: ותתן
כספא לאהרן ולבנויה פרדן דיתירין בהון: מט ויקח
משה את כסף הפדוים מאת העדרים על פדויו
הלויים: ויקח משה את כסף הפדוים מאת העדרים על
פדויו הלויים: ונסיב משה ית כסף פרדניהון מן דיתירין
על פריקי לזאי: נ מאת בכור בני ישראל לקח
את-הכסף המושפת וששים ושלוש מאות ואלף בשקל
הקדש: מאת בכור בני ישראל לקח את-הכסף המושפת
וששים ושלוש מאות ואלף בשקל הקדש: מן בוכריא
דבני ישראל נסיב ית כספא אלה ותלת מאה ושתין
וחמש סלעין בסלעי קודשא: נא ויתן משה את-הכסף
הפדוים לאהרן ולבניו עליפי יהוה באשר צוה יהוה
את-משה: ויתן משה את-הכסף הפדוים לאהרן ולבניו
עליפי יהוה באשר צוה יהוה את-משה: ויסב משה ית

כסף פריקיא לאהרן ולבנוהי על מימרא דיי כמא די פקיד יי תת משה: פ

שביע א וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמור: וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמור: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר: ב נשא את־ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם: נשא את־ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם: קבילו ית חשבון בני קהת מגו בני לוי לנרציתיהון לבית אבתיהון: ג מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמישים שנה כל־בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמישים שנה כל־בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: מבר תלתין שנין ולעלא ועד בר חמישין שנין כל דאתי לחילא למעבד עבדתא במשכן זמנא: ד זאת עבדת בגי'קת באהל מועד קדש הקדשים: זאת עבדת בגי'קת באהל מועד קדש הקדשים: זין פולחן בני קהת במשכן זמנא קדש קודשאי: ה ובא אהרן ובניו בנסע המחנה והורדו את פרכת המסך וכסוֹה את ארן הערת: ובא אהרן ובניו בנסע המחנה והורדו את פרכת המסך וכסוֹה את ארן הערת: ויעל אהרן ובנוהי במשל משריתא ויפרקון ית פרכתא דפרסא ויכסון בה ית ארונא דסודותא: ונתנו עליו כסוי עור תחש ופרשו בגד־כליל תכלת מלמעלה ושמו בדיו: ונתנו עליו כסוי עור תחש ופרשו בגד־כליל תכלת מלמעלה ושמו בדיו: ונתנו עלוהי חופא דמשך סגונא ויפרסון לבוש גמיר תכלא מלעלא וישוון אריחוי: ז ועל א שלחן הפנים ופרשו בגד תכלת ונתנו עליו את־הקערת ואת־הכפל ואת־המנקות ואת קשות הנסך ולחם התמיד עליו יהיה: ועל א שלחן הפנים ופרשו בגד תכלת ונתנו עליו את־הקערת ואת־הכפל ואת־המנקות ואת קשות הנסך ולחם התמיד עליו יהיה: ועל פתורא דלחם אפיא ופרסון לבוש תכלא ויתנו עלוהי ית מגיסא וית בזיכא וית מכילתא וית קסוות נסוכא ולחם תדירא עלוהי יהי: ח ופרשו עליהם בגד תולעת שני וכסו אתו במכסה עור תחש ושמו את־בדיו: ופרשו עליהם בגד תולעת שני וכסו אתו במכסה עור תחש

ושמו את־בדיו: ויפרסון עליוהן לבוש צבע זהורי ויכסון יתה בחופא דמשך סגונא וישוון ית אריחוי: ט ולקחו א בגד תכלת וכסו את־מנחת המאור ואת־גרתיה ואת־מלקחיה ואת־מחתתיה ואת כל־כלי שמנה אשר ישרתוֹלה בהם: ולקחו א בגד תכלת וכסו את־מנחת המאור ואת־גרתיה ואת־מלקחיה ואת־מחתתיה ואת כל־כלי שמנה אשר ישרתוֹלה בהם: ויכסון לבוש תכלא ויכסון ית מנרתא דאנהורי וית בוצינהא וית צבתהא וית מחתיתהא וית כל מני משחא די ישמשון לה בהון: י ונתנו אתה ואת־כל־כליה אל־מכסה עור תחש ונתנו על־המוט: ונתנו אתה ואת־כל־כליה אל־מכסה עור תחש ונתנו על־המוט: ויתנו יתה וית כל מנחה לחופא דמשך סגונא ויתנו על אריחא: יא ועל א מזבח הזהב ופרשו בגד תכלת וכסו אתו במכסה עור תחש ושמו את־בדיו: יג ועל א מזבח הזהב ופרשו בגד תכלת וכסו אתו במכסה עור תחש ושמו את־בדיו: יד ועל מדבחה דדבקה ופרסון לבוש תכלא ויכסון יתה בחופא דמשך סגונא וישוון ית אריחוי: יב ולקחו את־כל־כלי השרת אשר ישרתו בהם בקדש ונתנו אל־בגד תכלת וכסו אותם במכסה עור תחש ונתנו על־המוט: ולקחו את־כל־כלי השרת אשר ישרתו בהם בקדש ונתנו אל־בגד תכלת וכסו אותם במכסה עור תחש ונתנו על־המוט: ויכסון ית כל מני שמושא די ישמשון בהון בקודשא ויתנו לבוש תכלא ויכסון יתהון בחופא דמשך סגונא ויתנו על אריחא: יג ודשנו את־המזבח ופרשו עליו בגד ארגמן: ודשנו את־המזבח ופרשו עליו בגד ארגמן: ויכסון ית קטמא דמדבחה ויפרסון עלוהי לבוש ארגמן: ד ונתנו עליו את־כל־כליו אשר ישרתו עליו בהם את־המחנות את־המזלגות ואת־היעים ואת־המזרקות כל כלי המזבח ופרשו עליו כסוי עור תחש ושמו בדיו: ונתנו עליו את־כל־כליו אשר ישרתו עליו בהם את־המחנות את־המזלגות ואת־היעים ואת־המזרקות כל כלי המזבח ופרשו עליו כסוי עור תחש ושמו בדיו: ויתנו עלוהי ית כל מנוהי די ישמשון עלוהי בהון ית מחתיתא וית צנוריתא וית מגרופיתא וית מזקא כל מני מדבחה

וַיִּפְרֹסוּן עֲלוֹהֵי חוֹפֵאָה דְּמִשָּׁךְ סִגְנוּנָא וַיִּשְׁוֹן אַרְיֵחוּהֵי:
 טו וְכִלְהָ אַהֲרֹן וּבְנָיו לְכַפֹּת אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־כָּל־כְּלִי
 הַקֹּדֶשׁ בְּנֹסֶע הַמִּחְנֶה וְאַחֲרֵיהֶן יָבֹאוּ בְּנִי־קֹהֵל
 לְשֹׂאת וּלְאִיגָעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ אֵלֶּה מִשָּׂא
 בְּנִי־קֹהֵל בְּאֵהֶל מוֹעֵד: וְכִלְהָ אַהֲרֹן וּבְנָיו לְכַפֹּת
 אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־כָּל־כְּלִי הַקֹּדֶשׁ בְּנֹסֶע הַמִּחְנֶה וְאַחֲרֵיהֶן
 יָבֹאוּ בְּנִי־קֹהֵל לְשֹׂאת וּלְאִיגָעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ אֵלֶּה
 מִשָּׂא בְּנִי־קֹהֵל בְּאֵהֶל מוֹעֵד: וַיִּשְׁצִי אֶהֱרֹן וּבְנֵיהֵי
 לְבִסָּאָה יֵת קוֹדֶשׁא וַיֵּת כָּל מְנִי קוֹדֶשׁא בְּמִשְׁל מִשְׁרִיתָא
 וַיִּבְתֵּר בֶּן יַעֲלִין בְּנֵי קֹהֵל לְמִשְׁל וְלֹא יִקְרְבוּן לְקוֹדֶשׁא
 וְלֹא יָמוּתוּן אֲלִין מִשְׁל בְּנֵי קֹהֵל בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא:
 טז וּפְקֻדָּת אֱלֹעֶזֶר א בִּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן שֹׁמֵן הַמֵּאוֹר
 וּקְטֹרֶת הַסָּמִים וּמִנְחַת הַתְּמִיד וְשֹׁמֵן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדָּת
 כָּל־הַמִּשְׁכָּן וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ בְּקֹדֶשׁ וּבְכָלִיו: פְּקֻדָּת
 אֱלֹעֶזֶר א בִּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן שֹׁמֵן הַמֵּאוֹר וּקְטֹרֶת הַסָּמִים
 וּמִנְחַת הַתְּמִיד וְשֹׁמֵן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדָּת כָּל־הַמִּשְׁכָּן וְכָל־
 אֲשֶׁר־בּוֹ בְּקֹדֶשׁ וּבְכָלִיו: וְדִי מִסִּיר לְאֱלֹעֶזֶר בֶּר אֶהֱרֹן
 כִּהְנָא מִשְׁחָא דְּאֶהֱרֹרִיתָא וּקְטֹרֶת בּוֹסְמִנָא וּמִנְחַתָּא

תִּדְרָא וּמִשְׁחָא דְּרִבּוּתָא מִטְרַת כָּל מִשְׁכָּנָא וְכָל דִּי בִּה
 בְּקוֹדֶשׁא וּבְמִנְחָה: פ
 מִפְטִיר ז וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וַיִּדְבֹּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה וְעִם
 אֶהֱרֹן לְמִימְרֵי: י אֶל־תִּכְרְיֵתוּ אֶת־שִׁבְט מִשְׁפַּחַת
 הַקֹּהֲלֵת מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם: אֶל־תִּכְרְיֵתוּ אֶת־שִׁבְט מִשְׁפַּחַת
 הַקֹּהֲלֵת מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם: לֹא תִשְׁצִיֻן יֵת שִׁבְטָא זְרַעֲיֵת קֹהֵל
 מִגֹּז לְנָאִי: יט וְזֹאת א עָשׂוּ לָהֶם וְחָיוּ וְלֹא יָמוּתוּ בְּגִשְׁתָּם
 אֶת־קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים אַהֲרֹן וּבְנָיו יָבֹאוּ וְשָׁמוּ אוֹתָם אִישׁ
 אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מִשְׁאוֹ: וְזֹאת א עָשׂוּ לָהֶם וְחָיוּ וְלֹא
 יָמוּתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת־קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים אַהֲרֹן וּבְנָיו יָבֹאוּ וְשָׁמוּ
 אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מִשְׁאוֹ: וְדָא עֲבִידוּ לַהֲוֹן
 וַיִּחֲיוּ וְלֹא יָמוּתוּן בְּמִקְרָבָהוֹן לְקֹדֶשׁ קוֹדֶשׁא אֶהֱרֹן וּבְנֵיהֵי
 יַעֲלִין וַיִּמְנוּן יִתְהוֹן גָּבֵר גָּבֵר עַל פְּלִתְנָה וּלְמִטְוִלָה:
 כ וְלֹא־יָבֹאוּ לְרֹאשׁוֹת כְּבָלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ: וְלֹא־יָבֹאוּ
 לְרֹאשׁוֹת כְּבָלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ: וְלֹא יַעֲלִין לְמִחְזִי כֹד
 מִכְסָן יֵת מְנִי קוֹדֶשׁא וְלֹא יָמוּתוּן: פ פ פ
 קנ"ט פסוקים, חלקיה"ו סימן.

הפטרה לפרשת במדבר הושע פרק ב

ב א וְהָיָה מִסְפַּר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא־יִמָּד וְלֹא יִסְפָּר וְהָיָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יֹאמַר לָהֶם
 לֹא־עָמִי אֲתֵם יֹאמַר לָהֶם בְּנֵי אֵל חַי: ד וְנִקְבְּצוּ בְּנֵי־יִהוּדָה וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל יִחָדּוּ וְשָׁמוּ לָהֶם רֹאשׁ
 אֶחָד וְעָלּוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי גָדוֹל יוֹם יִזְרְעָאֵל: ג אָמְרוּ לְאַחִיכֶם עָמִי וְלִאֲחֹתֵיכֶם רַחֲמָה: ה רִיבו
 בְּאִמְכֶם רִיבו כִּי־הִיא לֹא אִשְׁתִּי וְאִנִּי לֹא אִישָׁה וְתִסַּר זְנוּנִיָּה מִפְּנֵיהָ וְנֶאֱפֹפִיָּה מִבֵּין שְׁדֵיהָ:
 ו פֶּן־אֲפִשִּׁיטָנָה עֲרֻמָּה וְהִצַּגְתִּיהָ כִּי־הִיא הַזֹּלָה וְשִׁמְתִיהָ כְּמִדְבָּר וְשִׁתָּהּ כְּאָרֶץ צִיָּה וְהַמְתִּיהָ בְּצִמָּא:
 ז וְאֶת־בְּנֵיהָ לֹא אָרַחם כִּי־בְנֵי זְנוּנִים הֵמָּה: זכר וְזִנְתָה אִמָּם הוֹכִישָׁה הוֹרָתָם כִּי אָמְרָה אֵלֶיָּה
 אַחֲרֵי מֵאֲהָבִי נָתַנִּי לְחָמִי וּמִיָּמִי צִמְרִי וּפִשְׁתִּי שִׁמְנִי וְשִׁקְוִי: ח לָכֵן הִנְנִי־שֹׁךְ אֶת־דְּרָכָךְ בְּסִיגִים
 וְגִדְרָתִי אֶת־גְּדֻרָּה וְנִתְּיבֹתֶיהָ לֹא תִמָּצָא: ט וְרִדְפָה אֶת־מֵאֲהָבֶיהָ וְלֹא־תִשָּׁג אוֹתָם וּבְקִשְׁתָּם וְלֹא
 תִּמָּצָא וְאָמְרָה אֵלֶיָּה וְאִשׁוּבָה אֶל־אִישִׁי הֲרֹאשׁוֹן כִּי טוֹב לִי אֲזַ מֵעַתָּה: י וְהִיא לֹא יִדְעָה כִּי
 אָנֹכִי נָתַתִּי לָהּ תְּדִגָן וְתִירֹשׁ וְהִיצָהֶר וְכֶסֶף הַרְבֵּיתִי לָהּ וְזָהָב עָשׂוּ לָבַעַל: יא לָכֵן אֲשׁוּב וְלִקְחֹתִי
 דָּגְנִי בְעֵתוֹ וְתִירֹשִׁי בְּמוֹעֲדוֹ וְהִצַּלְתִּי צִמְרִי וּפִשְׁתִּי לְכִסְפוֹת אֶת־עֲרוֹתֶיהָ: יב וְעַתָּה אֲגַלָּה
 אֶת־נִבְלָתָהּ לְעֵינֵי מֵאֲהָבֶיהָ וְאִישׁ לֹא־יִצְלִנָּה מִיָּדִי: יג וְהִשְׁבַּתִּי כָל־מִשְׁוֹשָׁה חָגָה חֲדָשָׁה וְשִׁבַּתָּהּ
 וְכָל מוֹעֲדָה: יד וְהִשְׁבַּתִּי גִפְנֵה וְתִאֲנַתָּה אֲשֶׁר אָמְרָה אֲתִנָּה הִמָּה לִּי אֲשֶׁר נָתַנִּי־לִי מֵאֲהָבִי

וְשִׁמְתִים לְיָעַר וְאֶכְלֶתֶם חֵיט הַשָּׂדֶה: 10 וּפָקַדְתִּי עָלֶיהָ אֶת־יָמֶי הַבְּעָלִים אֲשֶׁר תִּקְטִיר לָהֶם וְתַעַד
 גִּזְמָה וְחִלְיָתָהּ וְתִלְךְ אַחֲרֵי מֵאֲהָבֶיהָ וְאֶתִּי שִׁכְחָה נְאֻם־יְהוָה: 11 לָכֵן הִנֵּה אֲנִי מַפְתִּיחַ וְהִלַּכְתִּיהָ
 הַמִּדְבָּר וְדִבַּרְתִּי עַל־לִבָּהּ: 12 וְנִתְּתִי לָהּ אֶת־כְּרִמֶּיהָ מִשֵּׁם וְאֶת־עֵמֶק עֶבְרָה לִפְתַּח תְּקוּהָ וְעָנְתָה
 שְׁמֹה כִּימִי נְעוּרֶיהָ וְכִיּוֹם עֲלוֹתָהּ מֵאֶרֶץ־מִצְרַיִם: 13 וְהָיָה בְּיוֹם־הַהוּא נְאֻם־יְהוָה תִּקְרָאִי אִישִׁי
 וְלֹא־תִקְרָאִילִי עוֹד בְּעָלִי: 14 וְהִסְרֹתִי אֶת־שְׁמוֹת הַבְּעָלִים מִפִּיהָ וְלֹא־יִזְכְּרוּ עוֹד בְּשֵׁמָם: 15 וְכִרְתִּי
 לָהֶם בְּרִית בְּיוֹם הַהוּא עִם־חֵיט הַשָּׂדֶה וְעִם־עוֹף הַשָּׁמַיִם וְרִמָּשׁ הָאֲדָמָה וְקִשְׁת וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה
 אֲשַׁבֵּר מִן־הָאָרֶץ וְהַשְׁכַּבְתִּים לְכַמַּח: 16 וְאֶרְשָׁתִּיךְ לִי לְעוֹלָם וְאֶרְשָׁתִּיךְ לִי בְצֹדֵק וּבְמִשְׁפָּט
 וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים: 17 וְאֶרְשָׁתִּיךְ לִי בְּאֻמָּנָה וְיִדְעַתְּ אֶת־יְהוָה:

איפה ההתקשרות שלך?

חדש!

עושים מנוי ומקבלים את
הגיליון למייל מדי שבוע

051-5415770 בואטסאפ או chabadisrael.co.il/alonichabad

לחיות עם הזמן

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', א' בסיוון	2:59	4:08	4:35	5:42	9:05	12:40	13:15	19:44.9	20:13
ז', ב' בסיוון	2:58	4:07	4:35	5:42	9:05	12:40	13:15	19:45.4	20:13
ח', ג' בסיוון	2:58	4:07	4:34	5:42	9:05	12:40	13:15	19:45.8	20:14
ט', ד' בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:05	12:40	13:16	19:46.2	20:14
י', ה' בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:05	12:40	13:16	19:46.7	20:14
יא', ו' בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:05	12:41	13:16	19:47.0	20:15
יב', ז' בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:05	12:41	13:16	19:47.4	20:15
יג', ח' בסיוון	2:56	4:07	4:34	5:42	9:06	12:41	13:17	19:47.8	20:16

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.

לוח ללימוד הרמב"ם א' בסיוון ה'תשפ"ד – ח' בסיוון ה'תשפ"ד

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	א' בסיוון	הלכות אישות פרק יא-ג.	הל' מעשר שני ונטע רבעי.. בפרקים אלו. פרק ח.	מל"ת שנה.
ז'	ב' בסיוון	פרק יד-טז.	פרק ט.	מל"ת רסב.
ח'	ג' בסיוון	פרק יז-יט.	פרק י.	מל"ת רסב.
ט'	ד' בסיוון	פרק כ-כב.	פרק יא.	מ"ע ריב.
י'	ה' בסיוון	פרק כג-כה.	הל' בכורים.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע ריב.
יא'	ו' בסיוון	הלכות גירושין.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ב.	מ"ע רכב.
יב'	ז' בסיוון	פרק ד-ו.	פרק ג.	מ"ע רכב.
יג'	ח' בסיוון	פרק ז-ט.	פרק ד.	מל"ת שנו.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
במדבר	19:03	20:25	19:26	20:28	19:17	20:29	19:24	20:25
חג השבועות	19:05	20:27	19:27	20:30	19:18	20:31	19:25	20:27
נשא	19:06	20:28	19:28	20:31	19:19	20:32	19:26	20:28

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** ורה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעני** ע"ה **דייטש**

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי
אגודת
חב"ד

משפחת חסידי חב"ד בארץ הקודש מתאחדת
יום ההילולא - ג' תמוז

שחרושים שנה

"עמדו הכן כולכם"
אנשים, נשים וטף

שלישי | כ"ו סיון | היכל מנורה, תל אביב